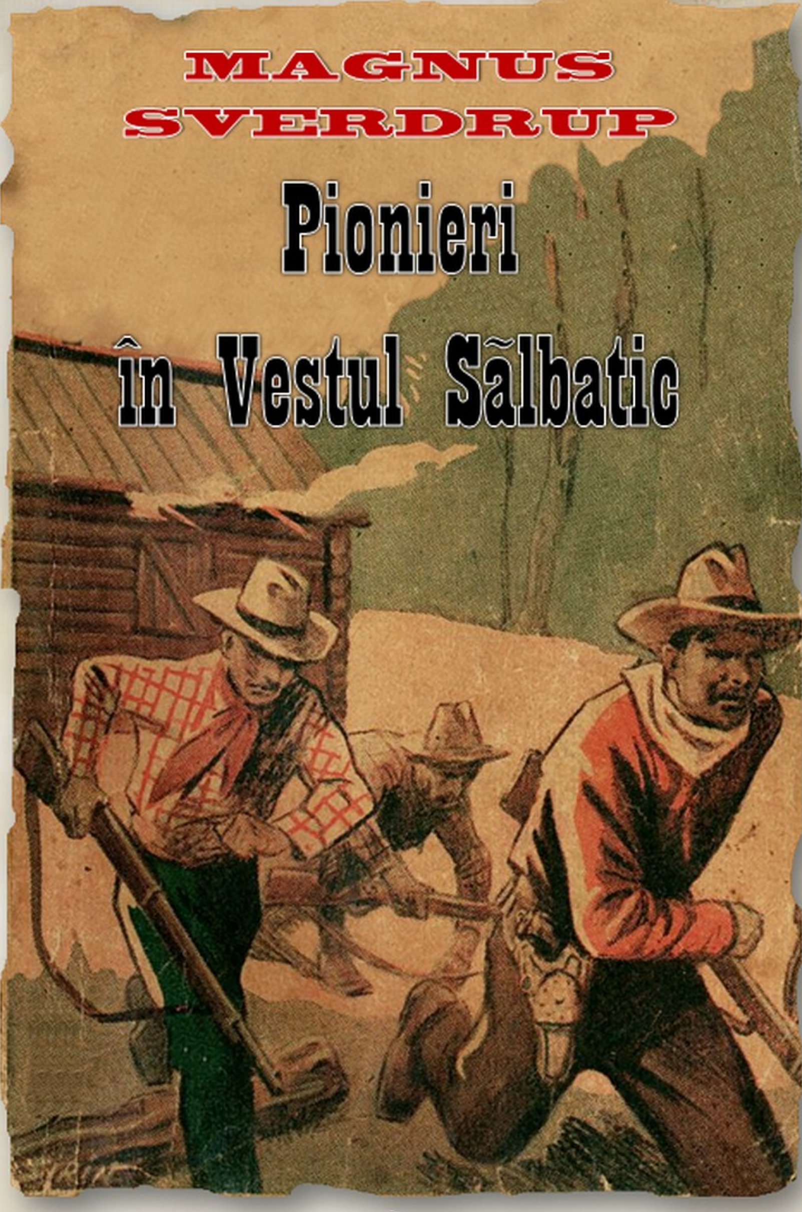
MAGNUS SVERDRUP

Pionieri în Vestul Sãlbatic

COLECTIA WESTERN

MAGNUS SVERDRUP

PIONIERI ÎN VESTUL SĂLBATIC

Traducere de H. SILVIANU

COLECTIA WESTERN

1

Era o scară aşa de întunecoasă încât de abia se vedea la un pas. În seara aceasta se sfârşi călătoria noastră cu vaporul pe fluviul Mississippi. La debarcader, două făclii răspândeau mai mult fum decât lumină. Cum ieşii pe chei, mă pomenii într-o beznă deasă, s-o tai cu cuţitul. Doar ici şi colo licărea în depărtare câte o luminiţă. Acolo se afla oraşul Dubuquc, în care aveam de gând să înnoptez. Zadarnic însă mă străduiam să găsesc măcar o urmă de drum care să mă călăuzească pe meleagurile acestea necunoscute.

În urma mea coborâse pe chei încă un tânăr, care se apropie exclamând:

— Aici trebuie să ai ochi de pisică, nu alta! Era Sven Hanson, prietenul şi tovarăşul meu de soartă. Amândoi ne priveam nedumeriţi, neştiind ce să facem.

Se aflau ce e drept, în fata debarcaderului, trăsurile a două hoteluri; noi însă, nu făceam parte din acea clasă de călători care se putea gândi la folosirea unor asemenea conforturi. Pentru a economisi preţul biletelor de vapor, ne plătisem drumul cu munca braţelor noastre, cărasem în timpul escalelor în porturi lemne pentru cazane, iar la sosirea aici debarcasem încărcătura şi abia după ce ne sfârşisem treaba putusem şi noi părăsi puntea. Mormăise ce e drept Hanson ceva despre ştersul putinei, ca să putem ajunge şi noi în oraş odată cu ceilalţi pasageri; dar o privire aruncată asupra calabalâcului nostru care se afla în paza şefului de descărcare şi la care nu se putea ajunge fără a atrage atenţia acestuia, îl făcuse să-şi mute repede gândul de la aşa ceva.

Dar cum se făcuse de ajunseserăm, noi care ne socoteam nişte oameni aşezaţi şi culţi, într-o asemenea situaţie, e o poveste din acelea peste care dai în fiece zi în America şi care aproape că nu merită să fie povestite de obişnuite ce sunt. De meserie fusesem – în Suedia – administrator de moşie, cea mai proastă meserie pe care o poate avea un om care emigrează în America. Nici ceea ce ştie şi nici deprinderile lui nu se potrivesc cu nici o branşă americană; nu-ţi rămâne decât să te apuci de muncile cele mai grele. Aşa am şi făcut timp de mai bine de un an de zile, ca să nu trebuiască să mănânc din puţinii bani pe care-i adusesem din Europa şi care nici aşa nu ajungeau nici pe jumătate pentru cumpărarea unei proprietăţi. Lucrasem ca muncitor agricol la o fermă americană şi învăţasem acolo destul de binişor englezeşte; când se terminaseră muncile agricole făcusem apoi pe hamalul, pe salahorul la binale şi în cele din urmă şi ajutor de gropar la un cimitir. Ajunsesem însă la convingerea că în felul acesta nu voi ajunge niciodată să-mi fac o independenţă ci dimpotrivă, cu tot liceul pe care-l terminasem, mă voi îndobitoci complet, dacă nu porneam cu toată energia pe un drum nou, fie el cât de aventuros. Sven Hanson, camaradul meu, înainte silvicultor specializat, venise în America, în contra voinţei părinţilor lui, împreună cu soţia şi copilul. Greutăţile lui erau aşadar şi mai mari decât ale mele. La drept vorbind, el dăduse cel dintâi ideea să încercăm să dăm vieţii noastre o altă direcţie.

Era pe vremea când ţinutul Minnesota avea o faimă de rai al imigranţilor. Aproape fiecare din statele din Vest trecuseră printr-o asemenea perioadă: înaintea Minnesotei fuseseră Wisconsin şi o parte din Illinois ţinta tuturor dorinţelor. Înainte fuseseră Ohio şi

Missouri şi cine avusese norocul să se afle acolo în momentul cel bun, devenea peste an – cu un pământ pentru care nimeni nu i-ar fi împrumutat înainte zece dolari – om bogat.

Ceea ce atrăgea însă îndeosebi spre Minnesota o mulţime de braţe vânjoase, era „dreptul de preemiţiune” care exista acolo, dreptul de a te putea stabili fără nici o plată pe pământurile ce aparţineau guvernului Statelor Unite (aşa-zisele „domenii ale Congresului”) şi de a plăti pământul luat astfel în stăpânire abia un an după aceea, cu cel mult un dolar şi un sfert… De acest drept de preemţiune se bucură numai coloniştii adevăraţi şi legea pune anumite condiţiuni pentru exercitarea lui, de pildă construirea unei case, despădurirea şi împrejmuirea unei bucăţi de pământ şi obligaţia de a locui câtva timp în permanenţă pe pământul cumpărat. Cu toate acestea, lăcomia de câştiguri a găsit mijlocul de a ocoli aceste condiţiuni. Bande întregi de aventurieri se îndeletniceau cu un nou soi de afaceri: se „stabileau” în zece locuri deodată, obţineau prin jurăminte false dreptul de proprietate asupra unor întinderi imense de pământ din cel mai mănos şi căutau să izgonească din preajma lor prin viclenie sau cu sila pe orice colonist care în loc să le plătească lor pentru „cedarea” pământului de care aveau nevoie, făceau uz de propriile lui drepturi.

Abia mai târziu aveam să aflu însă despre împrejurările acestea.

Aşa că ideea lui Hanson de a ne duce în Minnesota şi să ne croim cu securea prin desişul pădurii o mică patrie şi independenţa necesară, mi se păru ideea cea mai simplă din lume, la care de mult ar fi trebuit să mă gândesc singur. Micul meu capital, pe care reuşisem

să-l păstrez până acum neatins, ar fi ajuns tocmai bine pentru procurarea alimentelor necesare la început şi pentru înjghebarea unei ferme. O nereuşită mi se părea imposibilă pentru cele patru braţe tinere şi puternice ale noastre. Cât despre Hanson, el susţinea că afară de o puşcă cu muniţia necesară – care la început avea să ne hrănească şi pe noi cum îl hrăneşte pe indian şi ai lui – de o secure zdravănă şi de un târnăcop solid, nu aveam nevoie de nici un alt echipament. Şi într-adevăr, la plecare, se prezentă numai cu aceste trei lucruri, cu o raniţă înspăimântător de goală şi cu tot atâţia bani cât ar fi putut avea un fermier după o recoltă proastă. Pentru soţia lui se găsise deocamdată un post de doamnă de companie într-o familie americană, care o primi cu copil cu tot.

Şi aşa ne îmbarcasem ca hamali pe primul vapor care mergea la St. Louis şi în acelaşi fel ajunsesem de la St. Louis la Dubuque, unde voiam să căutăm o ocazie asemănătoare de a merge cu vaporaşul la St. Paul, capitala Minnesotei.

— Aici, decât s-o pornim la întâmplare, mai bine să ne culcăm în primul şanţ pe care-l găsim, urmă Hanson, după ce încercase zadarnic să străbată cu privirea întunericul din faţa noastră. Deodată văzurăm însă la dreapta noastră un foc, ca şi cum ar fi fost dat la o parte un lucru ce-l ascundea sau ca şi cum s-ar fi deschis uşa unei case în care ardea flacăra unui cămin. Ne îndreptarăm într-acolo şi umblarăm câtva timp fără să ne dăm seama cum apăruse focul acesta aşa de brusc.

— O să vedem noi, spuse Hanson. În orice caz e o ţintă şi asta e destul pentru un vechi vânător. Ţine-te după mine!

Luând târnăcopul de pe umăr şi pipăind cu ajutorul

lui cu băgare de seamă terenul, se îndreptă spre punctul luminos. Dar cu cât ne apropiam de el, cu atât mai puţin ne dădeam seama de unde provenea. Vedeam în dosul lui un zid alb luminat, fără însă să observăm şi alte părţi ale unei case, până ce în sfârşit Hanson strigă:

— Drace, sunt *movers* cu căruţa lor cu coviltir alb!

„Movers”! Emigranţi dintr-un loc într-altul al Statelor Unite… Văzusem o singură dată una din micile şi ciudatele caravane cum nu se pot vedea în nici un alt loc din lume decât în vestul Statelor Unite. Ştiam însă destule despre această ciudată categorie de oameni şi exclamaţia prietenului meu stârni în mine o mare curiozitate.

Există printre americani o categorie întreagă de oameni pe care apropierea tot mai mare a civilizaţiei şi a vieţii orăşeneşti îi sărăceşte şi-i sileşte să-şi dureze un nou cămin altundeva, în regiuni sălbatice, neatinse încă, de mâna omului.

E extraordinar de simplu cum se petrece migraţiunea aceasta, cu soţie şi cu copii. După ce locul cel vechi e vândut, de cele mai multe ori pe un preţ de nimic, toate uneltele agricole şi casnice şi întreg calabalâcul familiei e încărcat într-un car acoperit cu pânză de cort, boii – mai rar caii sunt înjugaţi, cele două vaci legate în dosul carului, iar femeia şi copiii se urcă sub coviltir. Însoţit de câinele său care zburdă în juru-i, fermierul mână boii pe primul drum spre apus, tot mai spre apus, înspre pustietăţile sălbatice. Carul, aranjat cu multă ingeniozitate slujeşte drept locuinţă şi culcuş de noapte, fiecare „farm” întâlnit pe drum furnizează ieftin hrana necesară oamenilor şi vitelor şi când, seara carul a poposit într-un loc pe cât cu putinţă mai apărat de vânt, ochii se închid fără grijă, somnul îi copleşeşte

pe toţi, paza e lăsată în seama câinelui care stă sub cer.

Ce vedeam noi acum apropiindu-ne de „movers”, arăta o mai mare bunăstare decât se întâlneşte de obicei la această categorie de oameni. Cele două care erau solide şi bine îngrijite; doi cai voinici şi bine hrăniţi fuseseră tocmai legaţi de roţile unuia, pe când sub oiştea celuilalt doi boi scoşi din jug şedeau în iarbă: Din dosul lor scoteau la iveală; capul lor cu coarne mici patru vaci. În preajma focului şedea un bărbat spătos, cum des întâlneşti în populaţia americană a fermelor Vestului. Doi paşi mai departe de el, cu spatele întors la noi se vedea, doar ca o umbră întunecoasă aplecată deasupra focului, o femeie, ocupată probabil cu gătitul cinei. Din deschizătura din faţă a carului mai mic se vedeau chipurile luminate a doi copii care scoseseră curioşi capul afară.

Când ajunserăm în cercul de lumină al focului, furăm primiţi de un lătrat puternic; un fluierat al bărbatului, care ridică privirea, îl potoli; apoi ochii lui ne cercetară din cap până-n picioare, până ce eu mă apropiai cu un prietenos „Bună seara!” punându-mi raniţa pe jos pentru un scurt popas.

— N-am putut găsi drumul spre oraş şi ne-am luat după lumina focului dv.! adăugai eu şi un semn din cap răspunse în tăcere la explicaţia mea.

— Şedeţi, domnilor! spuse el apoi, întorcând capul, ca şi cum s-ar fi aflat la gura sobei, într-o cameră prevăzută cu tot confortul şi ar fi vrut să tragă mai aproape scaunele din preajmă.

Mă gândeam tocmai că aceştia nu păreau deloc să facă parte din felul obişnuit de „movers”, când silueta feminină pe care o zărisem lângă foc se îndreptă şi, aruncând în treacăt o privire asupra noastră, stătu o

clipă în bătaia luminii. O clipă numai, căci apoi ne întoarse spatele şi se îndreptă spre copii; mie însă această clipă îmi fu deajuns ca să mi se pară că avusesem o vedenie din altă lume. Privirea mea căzuse pe un chip de o albeaţă şi de o limpezime atât de desăvârşită, încât vâlvoarea focului abia îi putuse sufla uşor obrajii în trandafiriu. Trăsăturile ei aveau ceva ca o mândrie înnăscută şi totuşi, erau minunat de comunicative; prinsesem dintr-o privire seriozitatea ochilor ei mari şi umbroşi şi expresia blândă a gurii ei fine şi fragede. Nu era un chip care să se potrivească cu scena nocturnă din jurul nostru şi până şi părul ei împletit simplu dar cu gust arăta că nu era făcută pentru situaţia în care, judecând după tot ce o înconjura, părea să se afle.

Împins de uimirea mea, întorsei capul s-o privesc. Statura ei se înălţa zveltă şi viguroasă ca a unui brad tânăr; îmbrăcămintea ei era vădit făcută din stofă proastă, dar îi era atât de bine potrivită pe corp încât formele ei graţioase şi tinereşti erau cum nu se poate mai bine scoase în evidenţă.

Cratiţa fumegândă pe care o ţinea în mână numai să dea farmec apariţiei ei nu era menită. Şi totuşi fata aceasta, avea ceva care părea să înnobileze chiar şi cea mai umilă ocupaţie. Eram plin de puternica impresie pe care o produsese în mine neaşteptata imagine.

— Nu vrem să vă tulburăm mult timp, spusei eu, doar ca să rup tăcerea. Suntem în drum spre Minnesota şi am întârziat pe vapor, speram să aflăm de la dv. care e drumul spre oraş.

— Spre Minnesota! repetă încet bărbatul, ca şi cum în tot ce spusesem, cuvântul acesta ar fi fost lucrul de căpetenie – şi din nou cercetară ochii lui înfăţişarea

noastră şi micul nostru bagaj. Vă duceţi pesemne să faceţi afaceri? adăugă el, în timp ce cuta dintre sprâncenele lui se adâncea şi mai mult.

— Să facem afaceri? spusei cu izbucnind în râs, da, cu ceea ce vor reuşi mâinile noastre să smulgă pământului! Târguielile necesare socoteam să le facem la St. Paul.

— O să aveţi nevoie acolo de un chimir îndesat bine, nu glumă, mormăi fermierul şi se uită la noi cu o expresie de îndoială. Cunoaşteţi dv. pământul şi vă pricepeţi să înjghebaţi o fermă acolo?

Era în tonul lui ceva care-mi jigni amorul meu propriu. Văzusem destule în America pentru ca să pot ţine piept cu experienţa mea chiar şi unui băştinaş. În Minnesota, ce-i drept, încă n-am fost, răspunsei eu neglijent, dar trebuie omul să cunoască totul pe lume…

— Cum a spus găina când îi sucea bucătăreasa gâtul! mă întrerupse deodată din preajmă o voce şi dinspre foc îmi râse un chip vesel al unui om care ţinea o pipă între dinţi. Era scund şi aproape cocoşat: recunoscui pe omul care legase caii de roate, înainte de a mă putea gândi la un răspuns, fermierul luă din nou cuvântul:

— Întrebam numai pentru că pe-aici, experienţa costă adesea mai mult decât tot câştigul pe care-l poţi scoate, spuse el domol; o fi ştiind însă fiecare ce face!

— Spuneai d-ta adineaori că la St. Paul vom plăti totul, mai scump… întrebai eu cuprins de grijă, căci ştiam bine cât de mic îmi era capitalul.

— Nu mai scump decât valorează lucrurile acolo, spuse el; atâta doar că, puţini izbutesc să câştige atâta încât să-şi scoată cheltuielile! răspunse el.

— Cu voinţă, ce nu se poate face! spusei eu îngândurat.

— Cum spunea iepurele când îl încolţiseră copoii! răsună iar vocea de adineaori.

— Sau cum spunea bastonul în timp ce croia în spinare pe unul prea fricos! strigă Hanson, ridicându-se roşu de mânie.

Fermierul râse cu poftă.

— Ţi-ai găsit naşul Jim! spuse el înveselit. Cocoşatul îşi îndreptă însă ochii mici şi scânteietori spre adversarul lui şi-l privi cercetător, cu o plăcută mirare.

— Limba lui înţeapă ca un ac, continuă fermierul, dar nu vorbeşte cu intenţie rea şi mă puteţi crede pe cuvânt că şi eu vă vreau numai binele. Sunteţi străini, văd. Şi am mai văzut destui străini în ţinutul spre care aleargă acum toată lumea; îşi băgaseră puţinii bani ce-i aveau, în unelte şi în material şi stăteau apoi neputincioşi în mijlocul pustietăţii… Abia-abia dacă nu mureau de foame. Nu sunt deprinşi cu pădurea şi nu se pricep cum trebuie făcut fiecare lucru. Cei mai mulţi, din naivitate sau pentru că sunt prea cumsecade se lasă la început traşi pe sfoară şi pe urmă totul le merge pe dos. Nu zic, sunt oameni de aur şi nemţii şi suedezii, oameni la care cuvântul e cuvânt, dar lupta pentru a învinge pustietatea şi a o preface în regiuni cultivate, ar trebui s-o lase în seama noastră, a americanilor!

— Asta înseamnă, întrebai eu cuprins fără să vreau de neîncredere, ca noii veniţi să cumpere totdeauna de la americani, din a doua mână şi să nu-şi încerce niciodată norocul în rând cu aceştia?

Fermierul mă cercetă cu o privire luminoasă şi pătrunzătoare, apoi îl luă în cercetare pe camaradul meu.

— Cu siguranţă că aţi apucat să vedeţi şi să gustaţi până acum destule în ţara noastră, spune el cu un zâmbet pe jumătate ironic, pe jumătate prietenos. Cu

siguranţă însă că nu deajuns, altfel n-aţi număra munca de pioner în pădurea virgină printre afacerile bune… aveţi însă timp destul pentru tot felul de experienţe. Voiţi să ştiţi cum puteţi ajunge la Dubuque, continuă el apoi, în timp ce trăsăturile lui luau o expresie liniştită şi rece; dacă mergeţi de-aici drept spre luminile cele mai apropiate nu întâmpinaţi în cale nici o piedica.

Un strigăt venit din dosul nostru îl întrerupse; ştiam că nu putea veni din nici o altă gură decât a fetei; şi sunetul lui armonios îmi făcu toţi nervii să vibreze. Micul cocoşat sări de lângă foc şi alergă, spre car. Şi bătrânul fermier întoarse capul în direcţia sunetului şi ne părăsi. Abia acum începură să mă apese îndoielile pe care le stârniseră în mine cuvintele bătrânului despre cele ce ne aşteptau. Ce avea să se aleagă de viitorul meu dacă el spusese adevărul şi dacă jertfirea puţinilor mei bani nu-mi folosea decât să cumpăr mizeria în mijlocul pustietăţii?

— Ştii ce zic eu, dragul meu? îmi întrerupse Hanson în şoaptă gândurile. Omul acesta cunoaşte Minnesota şi să mă spânzuri dacă toată familia nu se îndreaptă într-acolo. N-ai mare încredere-n el? Dar cred că n-am risca nimic dacă ne-am alătura deocamdată lui. N-am câtuşi de puţin impresia ca toate astea să fie aranjate pentru înşelarea a doi pârliţi ca noi; în carul cel mic pare să fie o persoană bolnavă, iar fata – hm, drace!

Mă uitai îndărăt spre car şi avui înaintea ochilor un tablou neobişnuit. Pe capră şedea fata, cu un copil pe genunchi şi cu altul lângă ea, dându-le când unuia, când altuia de mâncare dintr-o strachină de tinichea. Iar fermierul lua din mâna cocoşatului un mic vas de tinichea plin cu un lichid fumegând, pe care-l întinse unei femei palide care scosese capul de sub coviltir.

— Cafeaua e gata, domnilor, spuse el apropiindu-se de noi; sunteţi bineveniţi la o îmbucătură din modesta noastră cină.

— Aş vrea să vorbesc ceva cu d-ta, Sir, răspunsei eu, luând repede o hotărâre. Şi dv. mergeţi în Minnesota?

— Da, într-acolo mergem, răspunse el ridicând atent ochii.

— Iată despre ce e vorba. Ca să-ţi dovedim cât de mult preţ punem pe prietenosul d-tale avertisment, continuai eu, m-am hotărât să te întreb fără multe ocoluri dacă n-am putea să ne alăturăm dv. ca să facem mai târziu uz de experienţa dv.

El scoase un „hm!” îngândurat, după care urmă o nouă cercetare a înfăţişării noastre.

— Între alte împrejurări propunerea d-tale mi-ar fi fost plăcută, răspunse el în cele din urmă; dar vezi că noi nu trecem pe la St. Paul unde voiaţi dv. să vă cumpăraţi echipamentul şi apoi dv. vreţi să dormiţi la Dubuque şi eu nu pot aştepta până atunci; zilele sunt calde şi trebuie pornit în zori de zi. Ca să-ţi spun drept, oricât de avantajoasă ar fi o unire a forţelor noastre, n-aş vrea să iau asupră-mi nici o răspundere pentru viitorul dv.

— Şi n-ar exista nici o cale de a avea avantajele fără a arunca asupra nimănui răspunderea? întrebai eu. Noi suntem cei ce am făcut propunerea, aşadar nu poate fi vorba de vreo răspundere din partea d-tale.

— Uite, să-ţi spun pe şleau cum stau lucrurile, începu el după o scurtă chibzuială. Eu aş avea destule unelte ca să vă pot ajuta şi pe dv. la început. Ar trebui însă să cumpăraţi de la mine un cal, de care o să aveţi neapărată nevoie; şi asta până, mâine în zori. Calul va rămâne apoi la locul lui până vom ajunge la faţa locului şi în felul acesta veţi fi contribuit şi dv. la cheltuielile

comune ale călătoriei. Sper că aveţi mijloacele necesare pentru asta?

Ochii lui se plimbară cercetători de la mine la Hanson şi iar înapoi, mie însă mi se păru că ghicisem la ce se gândea el şi simţii că era nevoie să înlături repede ideea că eram poate nişte vagabonzi fără o para chioară care se agăţaseră de oameni numai ca să facă drumul pe socoteala altora.

— D-ta spune-mi preţul şi mâine, la lumina zilei, facem târgul – căci e la mintea omului că vreau să văd şi marfa! răspunsei eu şi-i întinsei mâna. Iar cât priveşte tot ce vei mai face d-ta pentru noi, nimic nu va rămânea neplătit într-un fel sau altul.

— Bun! spuse el, punând încet mâna lui mare într-a mea, în timp ce expresia lui cercetătoare făcea loc alteia, de satisfacţie. Am încheiat noi, ce-i drept, cam la iuţeală târgul nostru. Dar nu-i nimic. Mai de-aproape cunoştinţă vom lega noi mai târziu şi n-o să fie vina mea dacă n-o fi spre mulţumirea tuturor. Acum aşteptaţi puţin, o să vi se dea mâncarea imediat, apoi o să vi se dea câteva pături pentru la noapte. Mâine o să punem altfel lucrurile la cale. Nevastă-mea e bolnavă în car.

Se întoarse să plece; fata tocmai urca pe copii în car şi sărea sprintenă pe capră ca să-i urmeze. Eu însă aveam senzaţia că înaintea mea se deschisese un drum atât de sigur şi de neted încât nu-mi rămânea decât să-l urmez cu stăruinţă.

După o jumătate de oră, Jim aruncă lângă car două grămăjoare de pături de lână pentru noi.

— Nu-i mai rea una decât alta, cum spunea cârnatul când a fost întrebat dacă vrea să fie fiert sau fript, spuse el cu un rânjet vesel.

— Cârnatul mi-ar plăcea mai mult decât gluma d-tale

proastă! strigă Hanson văzând în mâna lui o bucată de slănină afumată în care se cunoşteau urmele dinţilor lui.

— Uite, numai a pomenit tinerelul ăsta cocoşat de cârnaţi şi mi s-a făcut un dor de carnaţii de la noi din Suedia şi de toţi cei de acasă, de mi se rupe inima. Dar aici trebuie să ne schimbăm gusturile! spuse el.

Se trânti pe culcuşul lui şi când începu să sforăie puternic, simţii şi eu că mă fură somnul.

De aceea mi se păru că visez mai departe, când întorcând întâmplător capul spre focul aproape stins, o văzui acolo. Şedea cu capul plecat, cu bustul ei subţirel învăluit într-o pânză uşoară, în timp ce juponul ei lăsa să se vadă un picioruş mic, puternic luminat şi o gleznă fină; stătea nemişcată, uitându-se fix în foc, ca şi cum un singur gând ar fi pus stăpânire pe sufletul ei. În cercul luminos apăru atunci silueta fermierului, care puse mâna uşor, pe umărul fetei ca şi cum ar fi vrut să n-o sperie.

— Betsy, fetiţa mea, eşti nenorocită – ştiam eu că aşa o să se întâmple, spuse el în şoaptă; dar adierea lină aducea fiecare cuvânt la urechile mele – dar e încă timp pentru tine, Betsy, să renunţi la un pas care ar putea să-mi apese greu cândva pe conştiinţă.

Ea ridicase liniştită capul şi pentru mine fu o desfătare cerească să privesc faţa aceasta albă şi luminoasă, în care seriozitatea şi drăgălăşia se îmbinau aşa de minunat.

— De ce să vorbeşti aşa, tată, răspunse ea, nu s-a discutat destul tot ce mă priveşte? Am hotărât odată pentru totdeauna: unde eşti tu şi cu ceilalţi, acolo sunt şi eu; celelalte lasă-le în soarta lui Dumnezeu, care a trimis nenorocirea fără vina ta. Sunt neliniştită din cauza bolnavei. Te-ai gândit ce s-ar alege de ea şi de

copii dacă n-aş merge cu voi?

Bărbatul privi câteva secunde cerul negru al nopţii şi faţa i se crispă într-o expresie de amărăciune şi de revoltă.

— Eşti un copil bun, Betsy, m-ai bun decât are dreptul să se aştepte un părinte şi ea – ea nici măcar nu ţi-e mamă, spuse el apoi, întorcând cu dragoste capul spre fiica lui. Să-ţi dau şi ţie măcar licărirea de speranţă care m-a făcut să aleg aşa locul viitoarei noastre gospodării. Am motive să bănuiesc că nelegiuitul cela de Barclay se află în Minnesota; şi dacă cerul nu ne-a osândit să fim pe vecie surghiuniţi din vechea noastră patrie, îl găsesc eu şi atunci las' pe mine! Îl fac eu să vorbească.

— Să luăm tată, ce ni-e dat şi să nu ne agăţăm de speranţe poate zadarnice, răspunse ea, coborând din nou privirea asupra jăratecului; oriunde ne putem face un cămin şi o patrie, dacă rămânem legaţi între noi.

— Dumnezeu să te ţie sănătoasă şi voinică! murmură fermierul, aşa de încet încât cuvintele lui ajunseră doar ca o suflare la urechile mele; în clipa aceea se auzi în cărbuni un sfârâit şi ea se aplecă repede, ridicând un ibric de tinichea.

— E tare agitată? întrebă bărbatul.

— Cred că după ce o să soarbă băutura caldă o să poată dormi! fu răspunsul fetei, care alergă în picioarele goale spre car.

Fermierul se uită în urma ei, clătină apoi plin de griji capul şi se îndreptă încet spre întuneric.

2

Minunatul răsărit de soare al dimineţii următoare ne găsi deja departe de mijlocul preriei, prin care înaintam călăuzindu-ne după cursul fluviului Mississippi. Numai ici şi colo, în depărtare, se zăreau petece de pădure; vitele de povară mergeau bine şi repede. Pe capra carului din dos, care era tras de boi, şedea Hanson şi cocoşatul şi amândoi păreau că se înţeleg de minune, căci chicoteau mereu. Eu mergeam pe jos lângă fermier, cu sufletul senin ca lumina dimineţii. Încheiasem târgul înaintea plecării. Mă pricepeam, la cai şi văzusem dintr-o privire că oricare dintre cei doi cai de rasă autentică de Kentucky îşi merita cu prisosinţă preţul. Plătisem în dolari de aur, primisem o scurtă chitanţă, scrisă cu creionul, prin care se adeverea vânzarea încheiată şi cu ocazia aceasta aflasem din semnătură numele noului meu tovarăş de drum, John Wilson.

Acum discutam, umblând lângă caii carului din faţă, despre cultura pământului în Suedia şi despre, gospodăria farm-urilor americane. Omul meu era cam cu o jumătate de cap mai înalt ca mine şi privind atitudinea lui calmă, faţa lui deschisă şi ochii plini de seriozitate, simţii dispărând neîncrederea mea de la-nceput. Acum umbla cu capul puţin plecat lângă mine şi-şi exprima părerile într-un mod aşa de limpede şi de sigur în cât adesea, când se întrerupea ca să dea bici cailor sau ca să le strige vreun îndemn, ridicam ochii mirat. Aş fi vrut mult să-l pot întreba de unde venea şi ce-l îndemnase să ia drumul pribegiei, căci de la convorbirea pe care o prinsesem aseară simţeam cel mai viu interes pentru soarta acestei familii. Dar la cea

mai mică aluzie, chiar involuntară, la trecutul lui, cute adânci se săpau între ochii fermierului. Vorbii aşadar despre trecutul meu, despre părinţii mei şi despre fosta mea îndeletnicire şi el îmi urmări cu interes povestirea; dar destăinuiri asemănătoare despre sine, pe de departe măcar, nu se hotărî să-mi facă.

Eram poate de o oră pe drum, când, el opri brusc caii şi se apropie de gura coviltirului.

— Mai dă-te puţin jos, Betsy, să nu-ţi amorţească picioarele; acum avem cine să ne-ajute, aşa că o să pot sta eu cu mama, vorbi el spre interiorul carului şi în tonul lui vibra un fel de dureroasă duioşie. Dinăuntru se auzi un răspuns şi el îmi întinse biciul.

În sfârşit! cântă inima mea. Când îmi făcusem, înainte de a se crăpa de ziuă, toaleta de dimineaţă în dosul carului, îmi pusesem într-un acces de cochetărie rufe curate, legasem cu o grijă deosebită basmaua de la spate şi câteva minute stătusem la îndoială dacă să-mi pun sau nu costumul meu cel bun; dar când cafeaua o fierse Jim şi când nu văzui pe nici una din cele două femei, mi se păru aproape că degeaba îmi dădusem atâta osteneală să mă gătesc.

Şi totuşi, acum când fata, abia sprijinindu-se în mâna întinsă a fermierului, sări uşor din car, mi se strânse inima; aş fi dat mult să ştiu ce se petrecuse în dosul chipului acestuia serios la prima mea vedere. Ea salută uşor. Pe mine mă întristă; puţin îmbrăcămintea ei grosolană, care nu se potrivea cu graţia ei aşa de delicată: rochia de stambă proastă, sandalele cu tălpi groase şi pălăria cu boruri largi pe care şi-o purta acum în bogatul ei păr negru.

— Înainte! strigă fermierul urcându-se repede în car şi eu fui nevoit să văd de cai. Nu mai putui vedea ce făcea fata, dar ştiam că umbla la vreo doi paşi lângă

mine. Aş fi vrut să leg vreo convorbire cu ea, dar cu cât înaintam, cu atât creierul meu părea să-mi refuze orice serviciu.

— N-aţi fost niciodată în Minnesota, Miss Wilson? începui eu în sfârşit, întorcându-mă spre ea.

Între noi toţi, numai tata a fost pe-acolo, răspunse ea, ridicând ochii spre mine cu seriozitatea ei obişnuită.

— Şi nu vă temeţi de viaţa grea pe care o s-o duceţi acolo?

— Să mă tem? De ce? întrebă ea, iar eu, gândindu-mă la ţara sălbatică spre care se-ndreptau, mă simţii pătruns de un cald simţământ de milă pentru făptura asta tânără şi frumoasă care crescuse fără doar şi poate în condiţiile cele mai favorabile. Aş fi vrut să-i spun că singura mea dorinţă era să-i pot veni în ajutor şi să pot fi socotit de ea drept cel mai devotat prieten al ei; dar o privire asupra trăsăturilor ei atât de închise, în ciuda tinereţii lor, îmi potoli înflăcărarea.

— O să vă fie cred, foarte greu departe de lume, răspunsei eu şi o să trebuiască să renunţaţi la multe lucruri cu care eraţi deprinsă.

Ea mă privi o clipă cu ochii mari, cercetător parcă.

— Nu vă prea înţeleg, Sir, spuse ea apoi calm şi-şi întoarse privirea spre depărtări. Cât timp sunt cu ai mei nu se cheamă că sunt departe de lume şi ce le e de ajuns lor, e şi pentru mine destul.

Nu voiam să prelungesc această convorbire, aşa că umblarăm câtăva vreme în tăcere, adânciţi în gânduri, unul lângă altul.

Deodată se auzi vocea lui Jim:

— Ei, meştere, mai puţin adâncit! Cum a spus câinele cârtiţei când a scos-o din gaură – caii au luat-o razna de pe drum!

Prima mea privire zbură spre cel ce-mi vorbise şi al cărui chip arăta un amestec de necaz şi de veselie zeflemistă; cea de-a doua privire se îndreptă spre cai, care într-adevăr călcau iarba preriei la câţiva paşi de drum. Asta însă tot nu era motiv suficient ca el să mă facă de râs în acest fel şi puţin cam mirat, mă uitai din nou îndărăt. În loc de explicaţie, Jim îmi făcu doar o strâmbătură şugubeaţă, iar Hanson îmi făcu semn râzând să mân înainte.

Când mă uitai şi la Betsy, ea se aplecase să privească o buruiană; aproape mi se păru că dinadinsul voia să rămână în urmă şi plin de necaz pe cocoşatul încurcă-lume dădui bici cailor.

În timpul orelor de arşiţă de la amiază poposirăm în apropierea unei ferme. Starea femeii din car părea să se fi agravat. Bătrânul Wilson se urcă în car, de unde coborî cu o figură ce exprima neliniştea, apoi se depărtă puţin de car şi se uită încruntat în zare. Jim şi cu Hanson se duseseră la farm ca să facă rost de hrană pentru noi şi de nutreţ pentru cai; cât despre mine, după o clipă de şovăială, mă apropiai de fată, care era ocupată cu copiii şi cu gătitul unei fierturi.

— Vă pot ajuta cu ceva, Miss? Lăsaţi-mă măcar să văd de copii, spusei eu.

Dar propunerea mea nu păru binevenită; fata ridică o clipă capul scuturând din cap, apoi vru să se ducă să-şi vadă de treabă; dar apoi se răzgândi şi întoarse capul spre mine încercând să zâmbească:

— Vă mulţumesc pentru amabilitatea dv., Sir. Sunteţi încă prea nou venit între noi ca să ne puteţi ajuta, spuse ea; şi în clipa următoare trebăluia din nou, fără să-mi mai arunce o privire măcar.

Când pornirăm din nou la drum. Wilson mă îndemnă să mă duc la carul din dos, unde – spunea el mă mai

puteam odihni din când în când. Dar eu simţii că făcea asta numai ca să poată fi singur cu familia lui; de aceea preferai să umblu la o oarecare depărtare înaintea micii caravane.

Era ciudat cât de repede se spulberaseră imaginile luminoase ce plutiseră dimineaţa înainte-mi. Îmi dădeam seama că mă aştepta un viitor de muncă şi de singurătate, în care totuşi, prin energia mea proprie şi în ciuda sărăciei, îmi puteam cuceri independenţa şi preţuirea pe care o meritam.

Drumul nostru ne duse toată după masa printr-o prerie monotonă, în care numai la mari depărtări se vedea în direcţia fluviului câte un farm care mai înveselea ochiul, îmi păru bine când în sfârşit se făcu întuneric şi pregătirile pentru popasul de noapte fură terminate, să mă pot întinde ca noaptea trecută.

După felul în care ajuta pe micul Jim la îngrijitul cailor şi la strânsul combustibilului pentru foc, Hanson părea într-o dispoziţie mult mai bună ca a mea. Aproape-mi fu necaz când îl văzui întinzându-şi păturile în timp ce fredona satisfăcut un cântec şi culcându-se apoi lângă mine.

— Ai legat pare-mi-se prietenie la cataramă cu tovarăşul tău de car, spusei eu.

— Să ştii de la mine că prichindelul ăsta cocoşat nu-i deloc băiat rău, răspunse el, întinzându-şi alene oasele; de la el poţi afla măcar cu cine ai de a face şi cu prilejul ăsta am ajuns la concluzia că noi doi nu suntem nici pe departe oamenii cei mai nefericiţi de pe lume.

— Ştii, urmă el în şoaptă, oamenii aceştia au fost nu de mult foarte bogaţi. Vin din Kentucky şi trebuie să fi avut acolo un farm mare. Bolnava din car e soţia de-a doua a bătrânului Wilson şi Jim e fratele ei; fata însă e

din prima căsătorie şi a fost crescută până anul trecut de o mătuşă la Louisville. De la o viaţă uşoară într-un oraş mare, la pribegia într-un car… cam greu! De altfel să mă spânzuri, continuă povestitorul chicotind încet, dacă prichindelul nostru, cu toată jumătatea lui de cocoaşă, nu e îndrăgostit de fată; azi dimineaţă, când te-a văzut vorbind cu ea, stătea ca pe ghimpi şi când a reuşit să vă despartă, părea că nu-l mai încape pielea de bucurie. Dacă ţii neapărat să-ţi faci un duşman înverşunat, n-ai decât să te dai pe lângă fată.

— Nici o primejdie! răspunsei eu. Tonul meu însă spunea, se vede, altceva, căci el ridică atent capul parcă ar fi vrut să descifreze expresia feţei mele.

Eu însă n-aveam nici un chef să continui discuţia, deşi aş fi fost curios să mai aflu şi alte amănunte. De aceea, cu un: „Noapte bună, sunt obosit!” îi întoarsei spatele.

3

Trecuseră cinci zile de când ne alăturasem bătrânului fermier din Kentucky şi în timpul ultimelor douăzeci şi patru de ore nu ne mai călăuzea nici o urmă de drum. Lăsaserăm în urma noastră fluviul Minnesota şi nişte înălţimi împădurite şi de atunci nu mai întâlniserăm nici un semn de activitate omenească; scârţâitul roţilor noastre era singurul sunet care mai însufleţea preria întreruptă pe alocuri de tufişuri şi de mici crânguri.

Wilson mergea în fruntea noastră, călăuzindu-se la găsirea direcţiei când după soare, când după diferitele pădurici; părea să-şi fi întipărit bine în minte cu prilejul călătoriei lui de explorare prin aceste regiuni, semnele ce i-ar fi putut servi mai târziu la găsirea drumului. Uniformitatea lipsită de viaţă a ţinutului avea o influenţă apăsătoare asupra sufletelor noastre şi până şi vitele de tras păreau să-şi facă munca în silă.

Era aproape vremea prânzului; ajunsesem la marginea unei pădurici, când Wilson care mergea în faţă, se opri brusc şi ne făcu semn şi nouă să oprim. Veni apoi spre noi şi încă de departe putui desluşi expresia luminoasă de satisfacţie ce-i însufleţea faţa.

— Încă opt-zece mile, copii şi, am ajuns! strigă el apropiindu-se; uite colo casa de lemn a vecinului nostru celui mai apropiat.

Vădit emoţionat se apropie de gura coviltirului celui dintâi car şi vorbi ceva înăuntru, dar Betsy, scoţând capul, îi ceru linişte.

— De mult n-a mai dormit aşa de liniştit; las-o în pace, tată, spuse fata, sărind uşor şi fără zgomot din car şi fermierul făcu din cap un semn de satisfacţie.

— Să poposim aici şi să facem cu prilejul acesta

prima noastră vizită de bună vecinătate, urmă el. Poate că putem face rost cu prilejul acesta şi de ceva de-ale gurii mai ca lumea.

Tonul lui era mai vioi decât oricând; în curând Hanson şi Jim, care totdeauna îngrijiseră de procurarea mâncării, dispărură împreună cu bătrânul pe după marginea pădurii.

Eu slăbisem cailor chingile şi mă lungisem apoi pe jos la umbra carelor; Betsy, cu cel mai mare dintre copii de mână, îi conduse câtva timp încet, apoi lăsă pe copil să se joace singur în iarbă, iar ea se aşezase la marginea păduricii pe un trunchi de copac. Se uita îngândurată în direcţia în care avea să fie viitorul „ogor propriu” şi pentru mine era un fel de plăcere dureroasă s-o privesc.

Deodată văzui lângă piciorul ei mic, descoperit până la gleznă, mişcându-se ceva, dispărând din nou şi ieşind din nou la iveală. Acum începu să se târască pe trunchi în sus, la o palmă de ea şi mie mi se păru că are să mi se oprească inima-n loc de spaimă: era un „şarpe cu clopoţei”, binecunoscut mie de pe vremea când lucrasem la farm-uri americane. O clipă rămăsei înlemnit. Ştiam: primejdia nu era mare câtă vreme fata stătea nemişcată în poziţia ei de acum; dar cea mai mică mişcare, chiar inconştientă, a piciorului ei, putea provoca muşcătura mortală.

O săritură iute ca fulgerul ar fi putut-o scoate nevătămata din raza primejdiei, dar cel mai mic zgomot pe care l-aş fi făcut ca să-i atrag atenţia ar fi însemnat pierzania ei.

Toate acestea trecură fulgerător prin creierul meu şi în clipa următoare găsisem şi singurul mijloc de salvare posibilă. Putea să dea greş, ştiam şi atunci provoca o cu atât mai sigură nenorocire, dar mai ştiam că aici

trebuia să risc totul pe o carte Şi să nu şovăi o clipă. Măsurai repede din ochi scurta depărtare dintre car şi trunchi, apoi îmi îndreptai privirea spre biciul lung al lui Wilson, înfipt la doi paşi de mine în dosul cailor. Cu inima strânsă de teamă să nu fac vreun zgomot, mă ridicai, într-un cot, mă târâi încet înainte şi simţii în sfârşit coada de lemn a biciului între degetele mele, dar în acelaşi timp simţii şi tremurul puternic al mânii mele, care-mi răpea orice siguranţă în mânuirea armei.

În acelaşi timp văzui cum Betsy ridica încet capul, cum şarpele ieşea încet din ascunzişul lui de sub trunchi ca şi cum ar fi vrut să cerceteze mai de aproape lucrul acela ciudat care se afla lângă el. Clipa următoare avea să aducă fără îndoială o nouă mişcare a fetei; de aceea, adunându-mi tot sângele rece şi ochind cât puteam de bine, lovii cu biciul. Cureluşa lui subţire tăie şuierând aerul şi izbi cu un plescăit coaja scorojită a copacului – aşa de tare că săriră împrejur o puzderie de aşchii de lemn. Fata sări în sus cu un strigăt de durere, cu un strigăt care mi se-nfipse ca un fier roşu în inimă: nu cumva greşisem lovitura şi nenorocirea se-ntâmplase? Prima mea aruncătură de ochi într-acolo îmi arătă în locul de unde sărise Betsy, ceva cafeniu care se zvârcolea în iarbă, în timp ce nu departe de-acolo se vedea o altă bucată la fel.

Fără să cred încă într-un asemenea noroc, fui din două sărituri la faţa locului: cureluşa biciului retezase ca un cuţit corpul şarpelui drept la mijloc!

Ridicai privirea şi abia acum simţii că fruntea mi-era acoperită de sudoare. Betsy stătea la doi paşi de mine, uitându-se cu ochi mari, speriaţi, când la mine când la cele două bucăţi ale reptilei moarte, ca şi cum nu reuşea încă să-şi închipuie ce se întâmplase. Abia când îi spusei, pe un ton cât putui mai indiferent:

— Mă tem că biciul v-a atins şi pe dvs. şi v-a durut, Miss Wilson dar n-aveam încotro, era singurul mijloc de a vă apăra de muşcătura veninoasă a şarpelui. În locuri nelocuite, trunchiurile astea bătrâne sunt foarte primejdioase!

Abia atunci păru ea să-şi dea bine seama din ce primejdie grozavă scăpase.

— M-aţi salvat de la o moarte sigură, Sir, strigă ea, privindu-mă cu ochii ei căprii în care se vedea emoţia.

— O simplă lovitură de bici, Miss Wilson; nu mi-am făcut decât datoria mea de om, răspunsei eu.

Simţeam că crescusem în ochii ei; dură totuşi destul timp până îndrăznii să ridic iar ochii. Ea isprăvise tocmai de curăţat pielea cu inelele-clopoţei de pe coada şarpelui, apoi o luă, ridică pe copil din iarbă şi, porni, fără să-mi mai arunce o privire, spre cealaltă parte a carului.

Voiam tocmai să mă culc în iarbă, când auzii nu departe vocea puternică a lui Wilson.

După o clipă Wilson, apăru de după o cotitură a păduricii, în tovărăşia unui bărbat spătos, cu înfăţişarea caracteristică a pionierilor din Vestul sălbatic. Acesta, cu mâinile lui mari în buzunarele pantalonilor, aruncă o privire cercetătoare asupra carelor noastre şi asupra vitelor care se odihneau alături şi aproape că nu lua în seamă ceea ce-i spunea în mod vădit stăruitor însoţitorul său.

În dosul lor veneau Jim şi Hanson şi după chipul acestuia din urmă înţelesei imediat ca n-avuseseră nici un succes în expediţia lor pentru provizii.

— Vezi d-ta, îl auzii pe pionier spunând când Wilson făcu o pauză, aveţi aici mai multă carne de vită decât s-ar putea aduna de pe o rază de cincizeci de mile. Şi cum şi cu celelalte alimente staţi probabil, la fel, nu vă

pot sfătui decât. Să renunţaţi la un prânz şi să aşteptaţi până mâine, când veţi putea deschide butoaiele cu provizii. Eu mai am ce-i drept câţiva porci în pădure, dar nu vreau să-i tai până ce nu cresc mai mari şi mă ţin şi eu cu mămăligă şi cu ceva slănină veche. O să vă învăţaţi şi dv. cu asta.

— Dar ai poate o găină pe care mi-ai putea-o vinde. Îţi dau pe ea oricât ceri! îl întrerupse bătrânul, care începea să-şi piardă răbdarea; îmi trebuie numai pentru nevastă-mea, care e bolnavă în car şi căreia o supă tare i-ar mai putea da puteri!

— Te cred, Sir, spuse nepăsător celălalt. E locul cel mai rău şi cel mai rău timp pentru bolnavi. Dacă vrei să-mi cumperi *claim*[1]-ul, casa şi toate celelalte, îţi dau şi găinile; dar altfel nu-ţi pot da nici una până nu se fac mari puii; de altfel avem aici atâtea raţe şi păsări de baltă că nu merită să mai tai găini!

Wilson părea să-şi stăpânească numai cu greu supărarea.

— E vorba de un lucru de care avem nevoie momentan, Sir şi nu cer mult! răspunse el. Te plângeai de lipsa de whisky; eu am o oarecare cantitate la mine şi-ţi propun un schimb.

Numai o clipă se zugrăvi desluşit pe faţa omului pofta după băutura iubită, apoi însă îşi trecu cu mâna peste gură, ca şi cum ar fi vrut să şteargă orice gând de aşa ceva şi încruntă din sprâncene.

— Ar fi mai sănătos, Sir, să nu rosteşti prea des pe-aici cuvântul acesta; există pe la noi un soi de târâturi care sunt atrase de el ca muştele de zahăr. Vă vreau doar binele, Sir şi sper, chiar dacă acum nu vă pot oferi nimic, să mai bem împreună o înghiţitură, ca între vecini.

---

[1] Dreptul asupra pământului colonizat.

Se opri brusc şi lovi cu piciorul cele două bucăţi ale şarpelui cu clopoţei mort.

— Văd, că te pricepi cum se umblă cu târâturile, urmă el şi nu doresc decât să faci la fel şi cu cele cu două picioare.

— Despre ce anume vorbeşti? întrebă Wilson, devenind atent.

— Ai să vezi d-ta singur, mai bine decât îţi pot eu spune! răspunse celălalt şi dacă vrei să-ţi meargă bine, nu te bizui decât pe d-ta şi instalează-te cât poţi de repede pe pământul d-tale ca şi cum ar putea să-ţi fugă de sub picioare!

Bătrânul fermier părea că nu auzise ultimele cuvinte.

— Nu ne rămâne decât să mai răbdăm câteva ceasuri, spuse el întorcându-se nemulţumit spre noi; şi în timp ce vitele au să pască, să ne înviorăm măcar cu o înghiţitură de cafea.

Viitorul nostru vecin dădu cu satisfacţie din cap şi de plăcere băgă şi mai adânc mâinile în buzunar.

— Nici nu mai ţin minte Sir, de când n-am mai mirosit aroma de cafea – cu timpul o să ştiţi şi dv. ce-i asta!

După o oră, vitele trăgeau din nou carele şi abia ajunsesem pe o mică înălţime din dosul păduricii, că înaintea noastră se deschise o vedere în complet contrast cu întinderile monotone pe care le străbătusem până acum.

La stânga şi la dreapta, preria care urca în pantă lină, era împrejmuită de pădurici stufoase în timp ce mijlociul, presărat ici-colo cu grupe de arbori, avea aproape înfăţişarea unui parc aranjat cu gust. Un râuleţ cu ape bogate şerpuia sclipind spre păduricea de la dreapta şi alcătuia acolo un mic lac care scânteia în bătaia soarelui.

Aproape ca o bătaie de joc se vedea în cadrul acesta,

aproape de tot de noi, casa de lemn neîngrijit construită a pionerului nostru, cu câmpul ei sărăcăcios de porumb, împrejmuit de un gard dărăpănat. Şi cu toată plăcerea pe care mi-o făcea peisajul schimbat, nu-mi puteam înlătura gândul apăsător că la fel va arăta poate şi gospodăria mea.

— Drace! Cum am fi putut-o scoate la capăt aici dacă am fi fost singuri? începu lângă mine Hanson, ca şi cum mi-ar fi ghicit gândurile.

— Nici urmă de vânat, cine ştie la câtă vreme odată se vede o pasăre de baltă... Sunt tare curios dacă Wilson o fi având destule alimente pentru, noi toţi. Până vom putea creşte mare o turmă de porci avem timp să flămânzim în lege; cel mai apropiat sat trebuie să fie la cel puţin treizeci de mile depărtare şi chiar şi acolo nu cred să se găsească mare lucru.

— Am intrat în horă, trebuie să jucăm, Sven! îi răspunsei eu şi ca să-mi întăresc moralul, privii pământul mănos şi mă gândii că lucrând cu puteri unite, avea să fie nevoie de relativ foarte puţină muncă pentru a transforma pământul gras al preriei, care nu trebuia mai întâi despădurită, într-un ogor bogat. Acest minunat petec de pământ era probabil destul de cunoscut ca să atragă o mulţime de colonişti şi atunci viaţa, avea să devie mai uşoară. Atunci! Dar până atunci mai puteau trece ani şi ani.

Noul nostru vecin plecase cu făgăduiala să ne viziteze în curând, iar noi o luarăm spre dreapta, spre lac.

Wilson, care stătuse de vorbă cu cei din car, mă chemă lângă el.

— Sir, spuse el încet, ca şi cum ar fi vrut să-mi arate o mai mare intimitate, după cum îmi spune fiică-mea, ne-aţi scăpat de o mare nenorocire. Liber eşti d-ta să

crezi că ţi-ai făcut numai datoria de om, părerea mea e însă alta. Pe cât văd, pe cât de bine cunoşti ţara noastră, pe atât eşti de însufleţit de un adevărat spirit cavaleresc. Mai mult nu vreau să-ţi mulţumesc... în cuvinte, dar sper să-ţi pot întoarce binele în alt chip. Îţi mărturisesc că, după cele ce ne-a spus vecinul nostru, privesc întâlnirea noastră ca pe o adevărată Providenţă. Probabil că şi d-ta ai putut înţelege tot atât de puţin din vorbele lui ca şi mine, dar limpede e un lucru: că trebuie să ne aşteptăm să întâmpinăm aici anumite piedici serioase. Să nu ne gândim aşadar la o activitate separată, până nu ştim limpede cum stau lucrurile. Şi ce o să faceţi azi dv. Pentru întemeierea unei posibilităţi de existenţă pentru familia mea, vă vom întoarce şi noi mâne în acelaşi chip. Vezi şi d-ta câtă nevoie avem să nu fim singuri în pustietatea asta, aşa că mă poţi crede că nu voi cruţa nici o jertfă nici pentru întemeierea unei gospodării independente a dv.!

— Uite, colo e locul! arătă Wilson, ca răspuns la strângerea mea de mână, un pământ care are să ne dea încă anul acesta o recoltă, apă mai mult de cât trebuie pentru o moară; acum numai puţin noroc şi durăm noi o gospodărie de o să-i meargă vestea!

După o oră trecuserăm de micul lac, care, limpede ca un lac de munte, reflecta scânteind razele soarelui şi urmarăm cursul râuleţului, până ce acesta se pierdu în crângul des. Aici, la marginea pădurii, Wilson opri caii şi spuse:

— Copii, am ajuns, noroc să dea Dumnezeu!

Şi când aruncai repede o privire asupra peisajului pitoresc *şi* tăcut în jurul nostru, îmi spusei fără să vreau că, dacă omul îşi poate găsi fericirea departe de restul lumii, locul peste care dădusem noi era unul din

cele mai potrivite pentru aşa ceva.

4

După trei zile, locul unde descălecasem noi avea o cu totul altă înfăţişare. Cele două care erau trase la vreo zece, douăzeci de paşi unul de altul şi legate între ele printr-un şir de bulumaci uşori printre care erau împletite trunchiuri tinere, formând astfel o încăpere.

În încăperea aceasta erau îngrămădite o mulţime de butoaie cu carne sărată şi afumată, cu făină, fasole şi pesmeţi, ca şi o provizie întreagă de unelte agricole şi casnice, apărate de ploaie de pânze mari impermeabile. În acelaş timp, încăperea aceasta servea drept grajd de noapte. Deşi ne aflam într-o regiune sălbatică şi nepopulată în aparenţă, prima grijă a lui Wilson fusese: să alcătuiască un adăpost sigur pentru avutul lui, iar carele golite de conţinutul lor, aveau să ne fie, până la terminarea construirii casei de bârne, un culcuş cât se poate de comod.

Lângă intrarea încăperii, se afla maşina de gătit, peste care domnea Betsy şi care acum îngrijea cu seriozitate şi pricepere, de hrana noastră a tuturor.

Wilson omorâse încă din prima zi, cu un glonte, o vacă fără lapte pe care apoi Jim o tăiase în bucăţi după toate regulile artei. Bucăţile, înfăşurate în pielea vitei, fuseseră ascunse într-o groapă căptuşită cu răchită; asta mai puţin ca să avem noi ce mânca, decât pentru a putea da o alimentaţie suportabilă copiilor şi bolnavei.

Aceasta tot mai zăcea în car, fără dureri, pe câte-i spusese Jim lui Hanson, dar în neputinţă să se ridice în picioare.

Liniştea de mormânt a acestor locuri, fusese înlocuită de izbiturile securilor, de trosnetul copacilor ce se

prăbuşeau, de strigătele lui Jim care-şi mâna boii să tragă copacii doborâţi afară din pădure şi de exclamaţiile îndrumătoare ale lui Wilson. Munca începea pentru toţi odată cu răsăritul soarelui – o muncă la început atât de istovitoare încât cel puţin noi suedezii aveam nevoie de toată voinţa noastră ca să ne păstrăm entuziasmul pentru opera începută.

Trebuie că era într-adevăr muncă, nu glumă, dacă la sfârşitul zile de-a doua, când lăsasem braţele în jos ca frânte după ce doborâsem un copac, Wilson mă întrebă cu un zâmbet prietenos dacă tot mai ţineam activitatea de pioner drept o afacere bună.

Mă simţeam mic faţă de perseverenţa cu adevărat americană cu care lua bătrânul totdeauna munca cea mai grea asupră-şi cu care Jim, în ciuda staturii lui pipernicite şi diforme robotea necontenit, totdeauna cu o glumă pe buze – sau cu care Betsy, fără să dea niciodată vreun semn de plictiseală sau de oboseală, îşi îndeplinea numeroasele ei îndatoriri. Dar simţământul acesta îmi dădea o rezistenţă pe care în alte împrejurări n-aş fi avut-o.

Aş fi îndurat încă şi mai multe numai să nu mă arăt slab faţă de aceşti oameni. De aceea, când bătrânul îmi spuse, după doborârea ultimului trunchi pentru casă:

— Domnule Larsen, trebuie să spun că ai muncit cum niciodată nu m-aş fi aşteptat, de mult şi de bine! Simţii o mai mare satisfacţie decât oricând.

Cu Betsy nu putusem sta de vorbă în timpul acestor zile de ucenicie nici o singură dată şi când avusesem ocazia o evitasem eu.

Era în dimineaţa zilei a cincea şi toate mâinile tuturor bărbaţilor erau gata pentru a începe clădirea unul peste altul a trunchiurilor pentru construirea casei,

când Wilson întorcând capul ne atrase atenţia în direcţia ceea.

Dinspre păduricea cea mai apropiată venea pe câmp un om pe care în primul moment îl luai drept vecinul nostru. În momentul următor însă, retrăsei în mintea mea ofensa ce i-o făcusem acestuia; căci chiar dacă îmbrăcămintea vecinului era ruptă pe ici, pe colo, zadarnic mai căutai la cel ce se apropia o bucată de îmbrăcăminte întreagă. O pălărie găurită, al cărei bord mai nu se mai ţinea de ea, umbrea o faţă aproape complet invadată de o barbă sălbatică şi resturile unei foste perechi de ghete mai erau ţinute pe picioarele lui numai cu ajutorul unor capete de sfoară.

În ciuda acestui aspect, atitudinea omului ce se apropia era de o siguranţă de sine cu totul americană. Sări sprinten râul într-un loc unde era mai îngust, se apropie de noi cu un „Bună dimineaţa!” puternic şi privi curios lucrarea noastră. Wilson îndreptă asupră-i o privire rece şi serioasă în timp ce deasupra sprâncenelor încruntate o vână îi zvâcnea ca şi cum aşteptarea aceasta i-ar fi fost foarte neplăcută.

— Întemeiaţi un claim? continuă omul, fără să se sinchisească de tăcerea cu care fusese întâmpinat, băgând mâinile în cele două găuri unde fuseseră pe vremuri buzunarele lui. Hm, pare-se că vă pricepeţi şi că luaţi al dracului de în serios cu-ntemeierea noii gospodării şi cu bucăţica asta de pământ aţi rupt inima târgului – cincizeci de dolari hectarul de pământ arat.

— Dar d-ta, cu ce treabă pe-aici? întrebă Wilson, încruntând puţin din sprâncene.

— Mă plimbam pe pământul meu, Sir, nu vă fie cu bănat! răspunse celălalt privind pe fermier oarecum ironic şi provocator. Dar ţi-aş putea vinde şi d-tale câteva locuri minunate; am chiar aici alături un ogor de

şaizeci şi patru de hectare, ceva mai departe altele două la fel de mari şi dincolo de râu încă unul!

— Aşa! mormăi Wilson. Ai jurat cât ai putut, nu te-ai încurcat, pe cât văd![2]

— Păi, numai proştii se sperie de un jurământ! Avem aici un băiat pe cinste, un fost avocat sau aşa ceva, care cunoaşte fiecare chichiţă a legii. De altfel dacă-i arde cuiva să-şi bage nasul în chestia asta, eu unul l-aş sfătui s-o lase încurcată; s-ar putea ca în curând aceluia să i se facă prea caldă pentru el clima de-aici.

— Hm, vasăzică sunteţi blagosloviţi şi cu-n avocat? răspunse Wilson ridicând atent capul în timp ce pe obrajii lui bronzaţi se ivea o uşoară roşeaţă, n-am putea şti cum se numeşte omul acesta, pentru cazul când am avea şi noi nevoie de el?

— Sir, avem pe-aici aducere-aminte cam slabă pentru nume, răspunse zdrenţărosul, dar nu pentru asta am venit. Există pe-aici un soi de oameni care nu văd cu plăcere înfigându-i-se în faţă un *claim* până nu l-au vândut pe al lor propriu. Aşa că… ceea ce vi se pregăteşte nu e dintre cele mai prietenoase lucruri. M-am gândit aşadar să va previn cinstit până n-aţi stricat prea multă muncă pe construitul casei.

Wilson dădu încet din cap, ca şi cum ar fi primit doar confirmarea unei bănuieli.

— Soiului acestuia de oameni îi poţi spune, răspunse aproape întorcând spatele noului venit, că aici se află americani care, câtă vreme unul din ei mai are o mână întreagă, îşi vor apăra dreptul şi că orice altă vizită asemănătoare cu asta a d-tale va fi primită cu alaiul care i se cuvine.

— Nu trebuie să mi-o ei în nume de rău, Sir, spuse

[2] Colonistul trebuie să jure că ocupă pământul nu din lăcomie de câştig, ci pentru a întemeia o gospodărie.

străinul cu un fel de bonomie ironică, eu nu mi-am făcut decât datoria prevenindu-te cinstit; puteţi pleca sau puteţi sta – mie mi-e tot una.

Porni înapoi, fără ca Wilson să-l fi învrednicit măcar cu o privire; dar de cum pe vestitor îl înghiţise pădurea, bătrânul ridică încruntat capul.

— Hei băieţi, se pare că va trebui să ne apărăm terenul prin luptă, spuse el. Şi numai D-zeu îi ştie ce ne aduce poate sfertul de ceas ce vine. Dar socot că au să aibă de furcă cu noi.

— Cum spunea ancora când rechinul a hăpăit cu gura după ea, adăugă Jim.

Ochii schilodului scăpărau cu atâta curaj provocator, cum abia mi-l puteam închipui la prichindelul acesta.

— Eu cred, vere Wilson, că cele patru carabine ale noastre pot găuri multe piei.

— La mare nevoie, da; noi să fim pregătiţi la toate, încuviinţă din cap bătrânul, pe gânduri. Mai întâi de toate, să ne căutăm acum să ne înjghebăm un adăpost cum se cade, de apărare. De cum vom fi încărcat armele trebuie să lucrăm de zor ca să ridicăm casa măcar până la jumătate, cât mai e vreme pentru asta. Dacă vine apoi o hoardă întreagă, las’ să vie. Dar aici în loc deschis, noi, uneltele şi proviziile noastre am fi o pradă uşoară pentru numărul lor covârşitor.

Ne grăbirăm, cu bătrânul în frunte, spre car. Betsy şedea, ocupată cu copiii, înăuntrul locului închis şi ne privea mirată pregătind armele.

— Dar ce-i, tată? întrebă ea.

— Ia, un pic de distracţie, cum spunea muierea ceea către vecina, în timp ce-şi snopea bărbatul în bătaie, râse Jim vârând un cartuş în ţeavă.

— Măsuri de prevedere, fată dragă, spuse fermierul. Vezi să nu simtă mama înainte de vreme; prin vecini

sunt o seamă de oameni care nu-mi place.

— Mama e tare slabă tată, azi abia a putut înghiţi ciorba, întâmpină Betsy, cufundând o privire îngrijorată în ochii bătrânului.

Acesta îşi frecă fruntea.

— Nu trebuie să ne lăsăm acum abătuţi şi trebuie să nădăjduim în mai bine cât mai pâlpâie nădejdea, copilule. Stări de astea sunt adesea semne că boala se frânge, spuse el oftând. Am primit o înştiinţare că megieşii noştri ar avea de gând să ne pricinuiască supărări. Un cuvânt scăpat însă cu acest prilej a deşteptat în mine din nou o bănuială, pe care mi-am mai rostit-o odată înaintea ta şi dacă ea se adevereşte, apoi ştiu bine că ar fi destul ştirea asta ca s-o salte iarăşi pe picioare pe mama. Aşa dar, fii tare, Betsy, urma el punând fetei mâna pe umăr, orice înfăţişare vor lua pentru moment lucrurile! Şi tu, Jim, se întoarse el spre noi. Ca să nu uit mai pe urmă: se prea poate ca să ne fie dat să revedem în curând o faţă cunoscută; pe omul acela va trebui însă să-l avem viu şi nevătămat. Ia aminte deocamdată şi, ţine seamă de asta.

Cocoşatul boldi nişte ochi mari, neputând parcă prinde tâlcul cuvintelor. Când însă Wilson adaugă: „Te vei dumeri tu, acum la lucru!” chipul lui căpăta parcă ceva din expresia de hotărâre a unui copoi atent.

Bătrânul se înapoie cu noi din nou la locul construcţiei şi acum stăm iar cu toţii, cu armele încărcate lângă noi, iarăşi la lucrul părăsit. Trunchi se îmbina de zor cu trunchi, în unghi drept, sudorile ne curgeau de pe frunte şi când în sfârşit trebui să se facă o scurtă pauză, bătrânul scoase pentru întâia oară niţel whisky ca să ne mai înteţească puterile. Când veni prânzul, clădirea înaintase până la acoperiş; o îngustă

deschizătură pentru uşă, iar pe celelalte trei laturi ale casei câte un pătrat de fereastră care îşi aşteptau obloanele.

În loc însă de a aşeza ferestrele cu geamuri aduse de Wilson, acesta începu să bată pe pătrate nişte scânduri de brad cu duble rânduri de cuie, mai întărind această apărare şi cu câte-o bârnă fixată temeinic dea curmezişul de la un colţ al ferestrei la celălalt. Numai spre acoperiş lăsase o deschizătură îngustă de meterez, bună pentru iscodit şi pentru împuşcat pe-acolo. Uşa, orişicum solidă, trebuia încă asigurată şi cu un drug transversal şi aşa, dacă ne rămânea numai timp pentru isprăvire, puteam aştepta în linişte uneltirile duşmane pentru izgonirea noastră.

Prânzul ne fu tăcut ca niciodată, căci vedeam faţa îngrijorată a bătrânului şi ochii lui care nu slăbeau o secundă supravegherea întregului ţinut. Ne apucasem iar de lucru, ciocănind să îmbinăm nişte căpriori pentru acoperiş, când Wilson ne arăta venind încet omul acela, pe care el însuşi ni-l prezentase ca vecin.

— Tare aş vrea să ştiu, dacă omul care dă târcoale pe-aici nu-i vreun spion a bandei de pungaşi din partea locului, spuse bătrânul.

— Hei, camarade, strigă el. Când se apropiase îndeajuns ca să poată auzi, ce fel de vecin eşti, că nu te mai arătaşi până azi pe la noi. Whisky-ul de câte zile aşteaptă!… Ei, acum dă-te mai aproape şi dă-ne o mână de ajutor un ceas-două, dacă vrei să-ţi câştigi porţia d-tale din el.

Cel chemat duse mâna agale la pălărie şi în mutra, lui juca o încurcătură vădită.

— Înaintarăţi, nu glumă, pe cât văd, spuse el apropiindu-se. Dar… aş vrea să ştiu… adaugă el cu o privire sfioasă primprejur – altă vizită decât a mea n-aţi

mai primit?…

— Ba, primit, d-le şi pentru cazul că şi-ar repeta vizita, îl şi aşteaptă colo un „bine-ai venit” de pomină, întâmpină Wilson, arătând spre cele patru carabine încărcate şi spre cele două puşti cu două ţevi ale noastre. Dar d-ta eşti un vecin cinstit şi, de treabă şi de aceea ai să ne ajuţi să ne punem şi mai temeinic la adăpost de niscai surprize. Adu, Jim, o sticlă de whisky.

— Staţi puţin, d-lor, spuse străinul aproape speriat; ce-i drept, sunt luni de zile de când n-am mai pus pe limbă o picătură dar totuşi „sub premise false” cum spun avocaţii, n-aş vrea să primesc nimic. Ca să dau o mână de ajutor la clădirea dv., cum e într-alte părţi datoria de vecinătate, nu pot, urmă el scăzându-şi glasul, căci mi-aş ridica în cap toată liota de pe-aici. Voiam numai să văd cam cum staţi şi dacă vă puteam fi de folos barem cu vreun sfat. Încă o pereche, două, de colonişti serioşi aici la noi şi putem pune la locul ei toată banda. Până atunci însă, din păcate, fiecare trebuie să vadă cum să facă mai bine ca să fie lăsat în pace. La mine n-au ce lua, asta m-a apărat până acum şi nu trebuie eu singur să-mi atrag răzbunarea lor.

Wilson, în tot timpul, privise drept în faţă pe vorbitor.

— Aşa? Atunci vino, încoa, omule şi rămâi cu noi! îi propuse el.

— Cum de nu! Şi în vremea asta, mişeii îmi ard bruma de avut ce am, răspunse el clătinând din cap; m-am gândit şi eu singur la asta, dar nu merge.

— Ei şi cât crezi că am mai avea timp până să ne punem la adăpost? iscodi bătrânul după o scurtă pauză, în care vreme nu slăbea din ochi ochii celuilalt.

— Cel mai bine e să ştiţi ce se petrece, răspunse acela; chiar şi adunătura de mişei de aici şi-a alcătuit un fel de lege, după care lucrează. Mai întâi vine

orişicui care trebuie înlăturat de-aici o înştiinţare cinstită, apoi un avertisment mai aspru şi la urmă, dacă face pe surdul la amândouă, executarea. Douăsprezece ceasuri trebuie să treacă între fiecare din aceste măsuri şi am văzut în cazuri mai mărunte că termenele sunt strict respectate.

— Şi ai vrea să-mi spui cât de numeroasă e banda, care sperie locurile acestea?

— Ai putea d-ta să-mi spui câţi câini de prerie mişună în jurul nostru? întrebă drept răspuns cel întrebat. Potăile răsar de unde nici nu ştii, cel mai bine să nu le stârneşti.

— Dar tot o să iei acasă, ca mulţumire pentru informaţiile d-tale cinstite, oleacă de întăritor, nu? spuse bătrânul fără să-l slăbească din privirea iscoditoare.

— Cu multe mulţumiri, d-le, răspunse liniştit celălalt. Pot să-mi închipui, că nu-ţi vine să te-ncrezi nici în mine. Dar timpul o să te-nveţe.

Wilson aplecă încet din cap:

— Are să mă bucure, d-le! Apoi trimise cu un semn din privire pe Jim la butoiaşul de whisky. Se puse după aceea iar pe lucru harnic, împreună cu noi toţi.

Jim însă părea că profită de ocazie să lege o prietenie nouă. Cel puţin răsună prin bocănitul lucrului nostru un râs voios al străinului şi la despărţire amândoi îşi scuturară vârtos mâinile.

Seara acoperişul şi coama erau complet încheiate. Ne adăpostirăm înăuntru. Întunericul se lăsase între timp aşa de repede asupra noastră, că Wilson renunţă la ideea de a ne muta azi parţial şi calabalâcul. În schimb însă, după cină, rânduirăm o veghe în casă, cu schimbul, cu atât mai mult, că pierdusem în ajun câinele, care nu se ştie de unde mâncase ceva otrăvit.

Bătrânul preluase să facă cel dintâi de sentinelă, până la ivirea lunii, timpul cel mai nesigur, iar noi ceilalţi zăceam morţi de oboseala zilei, pe stratul nostru de paie. Rândul meu de gardă era al doilea şi mai să nu mă pot smulge din somn, când Wilson mă trezi predându-mi postul şi grija de a fi cu ochii şi urechile în toate părţile. Împrejurimea mai era cufundată într-o penumbră deasă; curând însă se ridică astrul strălucitor al nopţii, plin, deasupra pădurii luminând fiecare punctişor al locului deschis. Numai prin golurile unde se îmbinau bârnele la unghiurile pereţilor era cu putinţă să capeţi o privire asupra peisajului şi datoria celui de veghe era să meargă de la una la alta din crăpături supraveghind împrejurimile. Cu cât făceam mai des ronda mea înceată, cu atâta zăboveam mai mult pe loc la câte-o deschizătură de-astea. Muţenia dimprejur şi lumina mată în care păreau a dormi, iarbă şi frunziş, creau în mine un fel de visare, în care se împleteau imagini ale trecutului cu cele mai tainice dorinţi, scumpe ale inimii mele. Amintirea datoriei mă făcea să tresar speriat şi-mi reluam ronda. La urmă, tot ca în vis, mi se păru că de mai multe minute auzeam un zgomot ciudat în afara încăperii; dar abia când îmi revenii din moţăiala de-a-npicioarelea, care mă furase în timpul veghei, îmi dădui seama că se petrecea ceva neobişnuit.

Căutai să mă dumiresc care era cauza acestui, zgomot. Nicăieri nu se zărea ceva neobişnuit. Dar acelaşi foşnet se auzi iar, mai lămurit ca înainte; cu o mişcare hotărâtă pusei piciorul în împletitura de trunchiuri a unuia din pereţi ca să arunc o privire liberă în direcţia zgomotului. Îmi făcui vânt în sus, dar în aceeaşi clipă fui îmbrâncit aşa de brutal, încât căzui jos şi abia îmi putui regăsi echilibrul. De afară răsună o

împuşcătură şi auzii glontele lovind un copac care se afla ceva mai încolo de peretele din dos; dar în acelaşi timp văzui chiar lângă mine silueta luminoasă a lui Betsy stând parcă să cadă şi, fără să vreau, braţele mele se întinseseră s-o prindă.

Toate acestea se petrecuseră atât de fulgerător, încât rămăsei uluit când o simţii pe fată la pieptul meu. Dar în clipa următoare, ea se şi liberase; mă luă cu putere de braţ şi mă trase spre una din deschizături.

— Uite-l colo fugind, spuse ea arătând pe un om care se putea desluşi lămurit alergând spre pădure, era numai unul dar glontele lui era pentru d-ta! Şi-acum, adaugă ea, întorcând spre mine încet şi serios faţa – acum ne-am achitat.

Nu mă întrebai în clipa aceea cum se petrecuse accidentul surprinzător. În mine se deşteptase deodată senzaţia limpede că fata trebuie că se ocupase de mine mai mult decât bănuisem vreodată; asta îmi dădu un fior de fericire. Mi se părea că simt încă apăsarea mâinii ei pe braţul meu şi biruit de sentimentele mele, îi apucai mâna, spunând cu glas tremurător, fără voie:

— Miss Betsy!

Atunci se auzi din cealaltă parte vocea bătrânului, pe care împuşcătura îl trezise speriat din somn şi se părea că-l alungase din căruţă; şi cu o privire repede din ochii ei mari în ochii mei, ca şi când căuta să găsească în ei o explicaţie pentru tonul exclamaţiei melc, Betsy îşi trase lin mâna dintr-a mea.

— Nimic însemnat, tată, sau, dacă tâlharii ceia au plănuit ceva, acum primejdia a trecut spuse ea, întorcându-se către fermier, care se apropia. Eu am fost singura care am văzut ce s-a întâmplat şi de aceea am să povestesc pe scurt ce ştiu. Sunt abia zece minute de-atunci – nu puteam să dorm şi mă uitam

afară la lumina lunii, de sub coviltirul unui car, când observai la marginea pădurii ceva viu, care se mişca, îmi dădui îndată seama că era un om care se apropia târâş. Nu vrui să fac gălăgie, ci continuai să-l observ mai departe. Ajungând la vreo treizeci de paşi de aici, lângă o buturugă şi-a dat probabil seama că aici stătea cineva de pază; trase câtva timp cu urechea, apoi se târî în dosul buturugii şi putui vedea cum îşi încărca arma. Îngrijorată, mă pregăteam tocmai sa plec din car, când băgai de seamă că omul făcea dinadinsul un anumit zgomot, un fel de foşnet, frecând cu ceva coaja buturugii după care scoase capul, ridicând în acelaşi timp arma; dar când văzu că nici unul dintre noi nu se arăta precum se aşteptase el, începu pentru a doua oară acelaşi joc.

Ştiam acum ce voia. Sării jos din car ca să pot da la nevoie alarma.

Ajunsei aici în momentul când dl. Larsen se pregătea să sară peste perete ca să vadă de unde venea zgomotul. Sosisem din fericire încă la timp ca să-l împiedic să rămână ţinta glontelui.

— Mişeii! strigă bătând din picior bătrânul, care urmărise cu încordare istorisirea fetei; aşa trebuie să fi fost aşa-zisul avertisment mai aspru şi ce-o să urmeze, ne putem închipui după această mică probă. N-avem o clipă de pierdut spre a ne pune în siguranţă! E destul de lumină pentru mutare şi în aceste împrejurări oboseala nu contează, urmă el. Pregăteşte pentru toată lumea o cafea tare, Betsy; eu am să trezesc pe ceilalţi şi până într-o jumătate de oră, cată să fim la lucru!

Se îndreaptă cu paşi grăbiţi spre carul cel mare şi Betsy se duse şi ea, aruncând repede o privire împrejur. Eu mai stătui însă o secundă locului,

urmărind mişcările uşoare ale siluetei ei zvelte; apoi luai găleata goală şi mă dusei cu ea la pârâu.

Când mă întorsei, ea era ocupată cu aprinsul focului şi o privire însoţită de un zâmbet luminos de mulţumire mă răsplăti, când turnai din găleată în ibricul de cafea.

Fără să îndrăznesc să mai rostesc un cuvânt, dar plin de un simţământ de fericire mă uitai într-altă parte şi văzui pe Jim, care cu capul aplecat înainte şi cu ochii holbaţi se uita când la mine, când la fată. În fericirea mea îmi venea aproape să râd de existenţa feţei lui, dacă nu mi-ar fi venit în minte observaţia lui Hanson despre pasiunea ascunsă a cocoşatului.

— Cum mai stai, Jim? întrebai eu pe un ton cât putui mai indiferent.

— Mai vesel ca oricând! Cum a spus motanul când a gonit pe şoarece din cămara cu cârnaţi! răspunse muşcător celălalt şi plecă.

Revărsatul zorilor ne găsi în plină activitate. Cu o pricepere admirabilă, bătrânul făcuse planul pentru mutare în aşa fel, încât lucrurile nu făceau casa de bârne prea neîncăpătoare, deşi o casă care urma să aibă numai două camere era mică pentru atâţia oameni.

Din butoaiele de provizii clădite unul peste altul, fusese format un perete, care despărţea cam o treime din interior şi care ascundea culcuşul bolnavei, al lui Betsy şi al copiilor. Uneltele casnice şi agricole îşi aveau şi ele locul pe bârnele de sub acoperiş şi care mai târziu trebuiau să servească drept suport pentru pod. Cele patru butoaie de făină erau împărţite la cei patru pereţi ca să se poată ajunge de pe ele la înălţimea celor patru crăpături de ochit. Maşina de gătit, al cărei coş era petrecut prin acoperiş, se afla într-un colţ liber.

Din cele patru părţi laterale ale celor două care fusese alcătuit lângă casă un fel de ţarc pentru cai şi pentru vitele cornute, care mai fură legate cu grijă de casă şi de un stâlp bătut anume. Jim îşi luă asupră-şi sarcina destul de grea de a păzi vitele de un atac. Părţile celelalte ale carelor fuseseră şi el desfăcute şi întrebuinţate la întărirea ţarcului.

Cu ajutorul cafelei lui Betsy, lucrul mersese atât de neted şi de spornic, încât domnea o atmosferă cât se poate de însufleţită şi de plăcută. Iar când se crăpă de ziuă, o şi puturăm ridica pe bolnavă din car spre a o transporta pe culcuşul pregătit în casă.

Cât timp bolnava zăcuse în veşnicul semiîntuneric de sub coviltir, nimeni dintre cei de faţă nu observase halul jalnic în care se afla şi pe care lumina zilei ni-l arătă în toată grozăvia. Betsy, care dăduse o mână de ajutor lui Jim şi bătrânului, izbucni aproape într-un hohot de plâns. Şi faţa dureros crispată a lui Wilson zvâcni parcă numai cu greu şi-ar fi putut stăpâni aleanul.

Bolnava fu aşadar transportată în casă, în timp ce eu duceam pe cei doi copii care gungureau vesel.

Restul muncii fu sfârşit în grabă, într-o stare de spirit apăsătoare, pe care nici Hanson nu izbutea s-o înlăture.

5

Să fi fost ceasurile nouă, când Jim aruncă vitelor încă o dată nutreţ din belşug şi apoi intră ultimul în casa de bârne, zăvorând bine uşa după el. În încăperea slab luminată, bătrânul dădu o raită peste tot, cercetând încă odată poziţia sigură a fiecărui obiect adăpostit acolo şi hotărându-ne apoi nouă celorlalţi posturile de pază la diferitele ferestre.

— Tot se pare că vecinul nostru ar fi un om de treabă, spuse el cu glas din nou liniştit de tot; şi după prezicerea lui ne-am putea aştepta în fiece minut la atacuri.

— Nici vorbă că nu o să se lase mult aşteptate, mârâi Jim; ehei, ar fi bine dacă fiecare din noi ar fi om aşa de temei şi de dezinteresat ca vecinul ăsta; eu cunosc totdeauna pe om dintr-o căutătură, câte parale face! îndreptă ochii lui mici scânteietori, înţepători spre mine. Eu însă socotii cel mai nimerit să mă fac a nu pricepe nici unde bate nici pe cine priveşte.

— O să aşteptăm întâia împuşcătură a bandei, apoi însă vom trage vârtos în cine s-o arăta, urmă bătrânul.

Şi cine se nimereşte să n-aibă pentru moment de lucru să mai ajute pe celălalt la încărcatul carabinelor.

— Port eu de grijă, cât oi putea, tată, se auzi vocea lui Betsy şi când mă-ntorsei, văzui fata rânduind pe singura masă a încăperii, cornuri cu pulbere şi pungi cu plumbi şi rupând nişte hârtie veche în petice potrivite pentru dopuri de ţeavă.

Bătrânul încuviinţase doar din cap, grav şi voia să-şi ia postul la fereastra unde se afla tabăra femeilor, când o exclamaţie subită a lui Sven Hanson: „Iacătă-i!”, îl făcu să-şi întrerupă mersul şi aduse în partea aceea.

Un al doilea butoi tras acolo, îi dăduse la iuţeală o poziţie comodă pentru observat; acum însă vedeam şi eu, din locul meu, ce se petrecea.

Un pâlc de vreo cincizeci de derbedei zdrenţăroşi, mutre sălbatice, înarmaţi toţi cu revolvere, vreo jumătate din ei însă şi cu carabine şi arme de vânătoare dăduseră buzna din pădure. Păreau cam neplăcut surprinşi de aspectul schimbat al locurilor noastre. Peste tot vedeam mutre privind împrejur cu nehotărâre, pe când unele grupe se formau părând a se sfătui.

— O singură mulţumire tot le-aş trimete şi anume aceluia care ne-a prevenit atât de binevoitor, bombăni Sven Larson; îl văd acolo pe mişel, care pare acum a fi conducătorul bandei…

— Nici o împuşcătură, până nu ştim la ce-avem să ne aşteptăm de la ei! porunci bătrânul. Şi, privindu-l, îl văzui că cerceta una câte una fiecare din figurile crunte. Acestea se pare că socotiseră între timp mai nemerit să se retragă din bătaia armelor noastre şi se tupilară pe după copaci. Abia dispăruse însă ultimul dintre ei că şi izbucni o linie de fulgerări şi pârâituri din tufişurile lor şi o salvă neregulată de gloanţe căzu parte în obloanele noastre parte aproape de tot de ele.

Eu lipisem instinctiv patul armei mele de obraz şi, luând ca ţintă tufişurile uşor învăluite în fum, descărcai zgomotos odată cu Sven Hanson. În acelaşi timp însă izbucniră îndărătul meu ţipetele speriate ale copiilor, însoţite de un geamăt adânc al bolnavei, care-ţi tulbură tare nervii. Cu un „ah!” plin de grijă bătrânul Wilson sări jos şi voi să urmeze pe fata, care alerga, palidă, spre încăperea de alături; dar la intrarea acesteia, Betsy îl opri.

— Rămâi acolo, tată, unde e mai nevoie de tine, aici

de puţin ajutor poţi fi! El dădu din cap încet, ca după o luptă cu sufletul său şi se înapoie iar la locul lui de mai-nainte.

Urmă un mic răstimp de adâncă tăcere, întrerupt numai când şi când de plânsul înăbuşit al copiilor, tăcere care ne apăsa, vădit, pe toţi şi pe care totuşi nimeni nu voia s-o întrerupă. Jim, cu capul tras adânc între umeri, privea neclintit prin gaura de meterez de deasupra uşii spre vitele rămase afară, Sven Hanson, părea, ca un copoi la pândă, să adulmece o nouă ivire a duşmanilor, iar bătrânul părea frământat de gânduri grele. Fu o adevărată uşurare, când în sfârşit Wilson începu iar:

— Sunt numai haimanale, lepădături, care se vor feri probabil să-şi sfarme dinţii atacând pereţii solizi ai blocului nostru de bârne. Să ne apere numai D-zeu de vreo nenorocire înăuntrul casei, adaugă el cu o privire spre despărţitura de-alături. Cei de-afară vor obosi de la o vreme să ne mai hărţuiască.

— Mă tem că mişeii uneltesc ceva, spuse acum Sven, cu privirea încordată spre pădure; aerul e liniştit şi tufişul cu toate astea se mişcă peste tot.

Mă uitai şi cu într-acolo, dar îmi trebui toată atenţia ca să mă încredinţez de spusele lui. Era mai mult decât un freamăt general prin desiş; acesta părea cutremurat de o lucrare necontenită la rădăcinile lui.

Iar o tăcere plină de pândă şi observare, întreruptă numai de mişcările fără astâmpăr ale lui Jim, care părea că arde de râvnă ca să-şi arunce o privire prin fereastra mea, dar care se întorcea iar încolo mârâind, la fiece căutătură a mea aruncată înapoi. Voiam tocmai să-l poftesc cu o vorbă bună să treacă la partea mea, când un „Ha!” înciudat al bătrânului îmi îndreptă din nou toată atenţia în afară.

Din umbra pădurii se rostogoleau, împinse de mâini nevăzute, legături mari de vreascuri spre locul deschis şi luau, în grupe de câte trei patru, drumul spre casa de bârne.

— Blestemaţii! scrâşni Wilson – la asta nu m-am gândit! Ne împing mormanele de uscături sub nas, le dau foc şi ne prăjesc de vii, dacă nu fugim din vreme. Mai întâi însă să ne lămurim puţintel cât de dese le sunt legăturile de vreascuri. Jim, treci la domnul de la fereastră! Şi acum, cum vor fi ajuns în bătaia puştii, luaţi la ochi fiecare morman. Prin care o trece un glonte, trebuie să lovească pe omul din dos.

Nu răspunserăm nici o vorbă, dar în tăcerea asta vorbea toată concentrarea noastră asupra minutelor următoare. Încet, dar înaintând regulat, se apropiau redutele mişcătoare, care trebuiau în acelaşi timp să servească şi ca o teribilă armă de atac contra noastră; cei mai din faţă ajunseseră aproape la mijlocul locului gol dintre noi şi pădure, când bătrânul spuse cu glas înfundat:

— Lăsaţi să tragem mai întâi noi de la fereastra mea nişte focuri de probă şi apoi încercaţi-vă şi voi de-acolo norocul.

Cele două împuşcături trosniră şi mici bucăţi de uscături zburară din două din legăturile din faţă; dar numai o clipă se produse o oprire în mişcarea lor, apoi îşi reluase liniştite drumul. Atunci bătrânul, răbufnind de necaz, apucă una din armele de rezervă.

Simţii cum piticul care venise acum lângă mine tremura agitat, când apucă şi el carabina lui. O clipă, mă covârşi şi pe mine conştiinţa gravităţii pericolului. Era vădit că era cu neputinţă în felul acesta să ne apărăm de redutele acestea ce înaintau şi când mi le şi închipuii arzând jur împrejurul temeliilor casei, îmi păru

că nu ne mai rămânea alta decât să ieşim împreună cu femeile şi copiii şi să ne expunem pe loc deschis atacului forţelor covârşitoare. Văzui glontele lui Jim urmat de tot atât de puţin succes, cât şi primele două. Eram aşezaţi mult prea jos, ca să putem pricinui vreun rău oamenilor ce se târau pe după baricadele lor de vreascuri. Nici nu-mi venea să mai stric şi eu un plumb degeaba.

Atunci îmi fulgeră deodată prin cap o idee luminoasă, dar era timpul suprem dacă era vorba să mai fie aplicată. Sării la pământ şi repezindu-mă oprii braţul bătrânului care era să tragă iar.

— Aşa nu mai merge, Sir, ajută-mă să mă salt în sus sub acoperiş. Să smulg o scândură de pe coama lui, de-acolo trebuie să se vadă ceva din mişeii ascunşi ca să-i putem ochi, mai ales când s-or mai apropia. Stăm aici prea jos.

Căscă mai întâi ochii mari la mine, apoi scăpără în ei scânteia înţelegerii. Privirea îi zbură spre acoperiş. Acolo e pe jos o scândură peste căpriori şi se poate sta bine pe ea.

— Sus atunci! exclamă el cu faţa înviorată, saltă-te pe umerii mei, d-le!

Eu şi apucasem, de pe butoi, unul din căpriorii transversali de peste odaie şi, acum cu ajutorul lui Wilson, mă săltai cu avânt.

— După mine, Sven Hanson, unul n-o să fie destul! chemai eu în jos; şi abia ocupasem punctul arătat apăsând în jos cu uşurinţă şi una din scândurile de pe coamă, că prietenul se şi găsea îndărătul meu, făcându-şi şi pentru el o deschizătură la fel în acoperiş. Aruncai repede o privire iscoditoare spre luminiş. Primele legături de vreascuri nu mai erau decât la treizeci de paşi cel mult şi se putea calcula aproape cu

minuta timpul când vor fi ajuns la casă. Dar spre bucuria mea, începui să văd unele picioare ivindu-se pe după mormanele mişcătoare: încă zece paşi, mai aproape şi vom putea găsi ţinte sigure pentru cartuşele noastre.

— Nici aşa n-o să facem nici o ispravă, mormăi Sven, prea vedem puţin din corpurile lor, ca să nimerim sigur şi două împuşcături greşite ar stârni toată banda împotriva noastră. Aici se potriveşte o bună încărcătură de alice, care să le paralizeze picioarele. Ia tu arma mea şi îngrijesc eu restul.

Numaidecât recunoscui ce fericită era ideea lui Sven Hanson. Ţevile de alice ale celor două puşti cu două ţevi erau încărcate încă de la plecarea noastră la drum, o pungă plină însă de alice se afla la bagajele noastre şi cu o încordare febrilă aşteptam momentul în care să pot slobozi întâia încărcătură.

Văzui atunci deodată primul pachet de vreascuri pornind cu o mişcare mai repede şi ca la un semn urmau în grabă egală celelalte; încă două minute şi trebuia să ajungă. Eu însă puteam deosebi acum câteva picioare. Acoperite cu zdrenţe care se mişcau repede şi în clipa următoare trosni prima mea împuşcătură.

Din zvâcnirile şi tresăltările dureroase ale mădularelor ce le puteam vedea, precum şi din subita oprire pe loc a mormanului putui judeca succesul meu. Dar cei următori se şi apropiaseră şi eu înşfăcând arma lui Sven, trăsei din nou. Cu un răcnet sălbatic sări în sus o figură, devenind apoi tot atât de repede invizibilă. Dar acum eram fără armă, pe când al treilea şi al patrulea pachet de vreascuri se apropia, iar vreo şase până la opt asemenea redute luau acum direcţia spre partea cealaltă a casei. Voiam tocmai, cu un

strigăt disperat să reintru în casă, când vocea lui Sven răsună iar lângă mine:

— Na grăunţe proaspete, trage vârtos! Armele golite, înapoi în jos; acolo încarcă de zor toţi!

— Pentru D-zeu, vezi spre dosul casei! exclamai repezind puşca încărcată la obraz, iar peste o clipă urmă împuşcăturii mele un blestem urlat. În acelaşi timp, înainte chiar de a fi apucat noua puşcă ce mi se întindea de jos, celelalte pachete părură a se opri din mers. Auzii totdeodată pe Sven. Spărgând acoperişul spre dosul casei. Două împuşcături urmară una după alta, se ridică de jos un tărăboi de vaiete, iar Sven le răcni:

— Fugiţi nenorociţilor, dacă nu vreţi să vă semănaţi hoiturile pe câmp!

Şi văzui deodată toată echipa legăturilor de vreascuri încetând mişcarea, iar mai bine de o duzină de indivizi, năpustindu-se, prinşi de frică panică, spre desişul pădurii.

— Urra! auzii strigătul de triumf al lui Jim de jos şi două împuşcături bubuiră după fugari; apoi însă răsună glasul bătrânului:

— Lăsaţi-i în plata Domnului; îşi vor da barem de-acum seama că nu au de-a face cu nişte mişei ca ei!

— A! O încărcătură de astea de alice e o comoară nepreţuită! râse voios Sven Hanson. Eu cred că din prima împuşcătură le-am lipit de trup la vreo trei câte un bilet de amintire pe multă vreme. Doamne, cum le mai sfârâie tălpile!

— Dar ăstora de aici le-a pierit piuitul! întâmpinai eu, arătând spre victimele împuşcăturilor mele. Acestea, căzute în iarbă, încercau să se târască încolo neobservaţi, dar alicele din carne pe unii îi făceau să şchioapete, pe alţii să se târâie scâncind de-a buşilea.

Trebuirăm să ne spunem că primejdia de moment trecuse şi aprins încă de ardoare dar şi de simţimântul loviturii izbutite, mă apucai de un căprior şi săltai înăuntru. Wilson mă prinse pe jumătate în braţele lui; întâia mea privire însă rămase atârnată de faţa Betsy-i care cu o expresie radioasă se îndreptase spre mine.

— Asta a fost o lovitură, Sir, care preţuieşte poate atâta cât viaţa noastră a tuturor şi tot avutul nostru! exclamă bătrânul.

Îmi venea, fericit de vorbele acestea, să-l îmbrăţişez pe vorbitor, dar din ungher mă izbiră ochii încruntaţi ai lui Jim, care părea a supraveghea fiecare din privirile mele şi fără de voie îmi înfrânau avântul.

— Sven a lucrat poate cel mai bine, Sir! întâmpinai eu, strângând mâna ce mi-o întinsese bătrânul.

— Să lăsăm vorbele – mai e de lucrat şi încă la iuţeală! exclamă numitul, lăsându-se jos de pe acoperiş. Dacă blestematele de vreascuri rămân pe loc, ne pomenim iar îndărătul lor cu câţiva din ticăloşi, până nici nu prindem de veste.

Wilson aprobă din cap.

— Înainte, băieţi, să tăiem legăturile şi apoi foc în vreascuri. Tu, Betsy, în vremea asta stai de pază să vezi de nu se arată ceva suspect din pădure.

După cinci minute, semicercul de crengi uscate ardeau cu vâlvătăi, acoperind cu fum des orice vedere în depărtare.

Ne înapoiasem, după o retragere grăbită, iar în casă, la posturile noastre de mai înainte, pentru cazul că banda abia respinsă, ar încerca un nou atac, la adăpostul fumului; dar totul rămase liniştit, iar peste un sfert de ceas, numai câte o grămadă de cenuşă albă sau de cărbuni pe stinse mai arătau locul primejdiei înlăturate.

Trecuse de mult prânzul, când ne liniştirăm în sfârşit deplin. Betsy era ocupată cu prepararea mâncării, pe când bătrânul sta în locul despărţit lângă bolnavă. Jim făcea de gardă sub acoperiş, supraveghind împrejurimea; Sven se aruncase pe stratul lui, de paie, aşteptând timpul când să-l schimbe pe Jim. Eu însă şedeam deoparte pe geamantanul meu şi urmăream mişcările fetei sau mă pierdeam în contemplarea profilului ei fermecător.

Când şi când i se urca o roşeală în obraz, ca şi când observase privirea mea ce-o urmărea. Şi atunci mă grăbeam să-mi întorc capu-n colo şi să fac vreun zgomot de om care trebăluieşte ceva, până ce puteam, cu prudenţă, să-mi reiau contemplarea admirativă.

Evenimentele din seara din urmă, mă apropiaseră de familie mai mult ca oricând; mi se părea că o prăpastie dispăruse între fată şi mine.

6

Prânzul se sfârşise; fusese mai tăcut decât ar fi fost de aşteptat după întâmplările prin care trecusem. Wilson părea iarăşi frământat de griji cu privire la soarta bolnavei, iar trăsăturile lui Betsy, care-şi observa în tăcere tatăl, reflecta întocmai expresia feţei, acestuia. Cât despre Jim, care fusese schimbat din post de Hanson, el părea supărat cu sine însuşi şi cu lumea întreagă.

După masă, bătrânul stăruise ca, în timp ce el avea să stea de veghe, noi să tragem un pui de somn, ca să recâştigăm ceea ce pierdusem noaptea şi ca să putem răspunde la noapte cu forţe proaspete oricărui atac. Iar el avea să se culce ceva mai târziu. Şi într-adevăr, de cum se retrase Betsy, ne aruncarăm şi noi mădularele noastre trudite pe culcuşul de paie, uitând într-un somn greu, de oboseli, de griji şi de primejdii.

Afară tocmai asfinţea soarele, aruncând lumini roşiatice în casă, când tresării, trezit de un puternic strigăt al bătrânului:

— Toată lumea la posturi! Vine un parlamentar. Creează dracul în pacea lor!

Într-o clipă eram toţi cu arma în mână, fiecare la crăpătura lui de ochit.

Pe terenul descoperit dintre casă şi pădure, venea unul din oamenii ceia cu înfăţişarea sălbăticită, din care avusesem azi un întreg târg de mostre. Omul ţinea un baston cu un petec alb la capăt.

Wilson îl lăsă să se apropie până la cincisprezece paşi, apoi îi strigă un „Stai!” poruncitor.

Solul se opri şi ridică în sus o hârtie împăturită.

— Las-o jos! Cincizeci de paşi îndărăt! fu noua

poruncă a fermierului.

Omul se supuse, puse o bucată de lemn peste hârtie ca să nu zboare şi spunând:

— Nu e nevoie de răspuns, ne întoarse spatele.

— Ad-o încoace, Jim, dar nu te expune, urmă Wilson, când solul dispăru în desiş. Toată comedia asta poate fi doar un mijloc de a ne momi afară! Şi în timp ce eu şi Hanson stăteam cu arma la ochi, Jim începu să se târască prudent spre hârtie.

Dar prevederea aceasta era inutilă; în tufişuri nu era nici o mişcare şi după câteva clipe, Wilson lua din mâna lui Jim hârtia murdărită şi mototolită, despăturind-o cu o curiozitate încordată.

Timp de câteva secunde, ochii lui priviră cercetător scrisul stângaci de creion, apoi clătină decepţionat din cap şi începu să citească tare:

La dracu să vă duceţi şi sufletele voastre să-i ţină tovărăşie în focul cel veşnic!

Aflaţi prin aceasta că n-o să mai fim aşa de proşti să vă mai atacăm în faţă; dar să ştiţi că dacă trupurile voastre nu-s vrăjite, de noi nu scăpaţi. O să vă stârpim de pe pământul nostru. Un deget de-al vostru n-o să se poată arăta la lumina soarelui, fără să devie ţinta a zece ţevi de puşcă încărcate; nici o noapte n-o să treacă fără să vă pomeniţi în primejdie de moarte de unde vă aşteptaţi mai puţin. O să fiţi urmăriţi pe lumină şi pe întuneric şi din fiecare tufiş şi din fiecare şanţ vă va răsări în spate un ucigaş. Şi chiar dacă zece ani n-aţi pune piciorul pe-afară, gloanţele noastre vă vor găsi şi în gaură de şarpe. Fiţi blestemaţii. Carnea voastră să fie hrană lupului preriei şi oasele voastre să le înălbească soarele.

Urmară câteva minute de tăcere adâncă şi apăsătoare. Simţeam, eram convinşi, că oamenii aceştia erau serios hotărâţi să-şi pună în aplicare ameninţarea, că n-aveam înaintea noastră o bătălie deschisă, ci o luptă împotriva asasinatului mişelesc.

— Se pare totuşi că tâlharii aceştia mai respectă anumite forme şi mai păstrează o anumită, „loialitate hoţească” începu în sfârşit Wilson cu un zâmbet mohorât, altfel şi-ar fi putut pune în aplicare planul şi fără acest avertisment.

Făcu o pauză, în timp ce pe fruntea lui părea că se zugrăveau gândurile ce-i frământau pe rând mintea. Deocamdată să fim cât de prudenţi putem, ce va fi mai târziu, om vedea. Luna răsare târziu şi cu toată primejdia, de cum s-o întuneca, unul din noi o să trebuiască să facă de sentinelă pe-afară.

— Asta las-o-n seama mea, vere Wilson! îl întrerupse pripit Jim, nu e nevoie ca în toate celea să se distingă numai alţii.

Bătrânul dădu din cap aprobator şi cu toată seriozitatea momentului, zâmbi:

— Fie pe-a ta, vere Jim, răspunse el, mă bucură că poţi şi tu odată vorbi ca oamenii, fără prostiile tale!

Cocoşatul mormăi ceva aruncând o privire ursuză spre mine, parc-ar fi vrut să arate că aici trebuia căutată cauza atitudinii lui schimbate şi se-ntoarse iar spre crăpătura de ochit.

Wilson însă îşi trecu încet mâna peste faţă şi spuse:

— Trebuie să-mi mai frământ puţin în minte toate astea, spuse el şi pe urmă mai vorbim noi. Până atunci şi cât timp e lumină, nu slăbiţi pădurea din ochi şi se duse în încăperea din dos.

— Hm, am cam nimerit într-o capcană de şoareci, spuse în şoaptă Hanson apropiindu-se de mine. Ai vreo

idee ce-i de făcut, prietene?

— Să rezistăm, Sven şi orice s-ar întâmpla, să privim lucrurile în faţă! îi răspunsei eu.

El se scărpină la ceafă.

— Atunci, nici mie nu-mi rămâne altceva de făcut, deşi nu văd deloc de ce nu s-ar găsi şi într-alt loc un teren frumos, dar fără lupii ăştia cu două picioare.

— Ai fi în stare să-l părăseşti pe bătrân, tocmai acum când vezi că n-o mai poate urni pe bolnavă din loc? întrebai eu.

— Devotamentul tău o fi având el tâlcul lui, răspunse el râzând; dar ai dreptate, ca oameni de onoare nu putem proceda în alt fel. Curaj, aşadar!

7

Se lăsase seara; de pe butoaiele clădite unele peste altele, o lampă cu gaz lumina sărăcăcios de tot cele două camere.

Jim îşi şi luase în primire postul afară, pe când Hanson, care se oferise să-l schimbe la ivirea lunii, dormea pe culcuşul lui de paie.

Betsy tocmai venea de la bolnavă şi de la copii.

— Cum îi merge? o întrebă el încet.

Fata clătină din cap cu o privire tristă, ca şi cum jalea ar fi apăsat-o prea tare, se aşeză pe unul din scaune.

Bătrânul dădu din cap ca şi cum ar fi răspuns unui gând propriu, apoi îi urmă exemplul.

— Aş vrea sa vorbesc câteva cuvinte cu d-ta, Mister Larson! Tonul era aşa de stins, capul îi atârna atât de descurajat în piept, încât mă aşteptam să aud din gura lui o nouă veste rea.

Îmi trăsei scaunul lângă al lui.

— Ascult, Mr. Wilson, spusei eu, în timp ce el chibzuia cum să-nceapă.

— În puţinul timp de când suntem împreună, d-ta ne-ai fost un prieten atât de adevărat şi am căpătat o aşa de mare stimă de d-ta, Sir, începu Wilson, încât după o scurtă pauză, aruncând în acelaşi timp o privire prudentă spre Hanson adormit – încât, continuă el, am o adevărată datorie de conştiinţă să-ţi spun pe şleau cum stau lucrurile. Într-un cuvânt nu pun nici cea mai mică speranţă în rezistenţa noastră împotriva unei bande care are asupra noastră avantajul numărului şi a unei complete lipse de scrupule. Mâine poate să ne trezim cu toate vitele împuşcate şi dacă ni se sfârşeşte provizia de apă, drumul la pârâu are să ne ducă printre

gloanţele acestor oameni. Încă de când mi-am dat seama ce piedici stau aici în calea unei colonizări tihnite, ar fi trebuit să te dezleg pe d-ta şi pe camaradul d-tale de cuvântul dat şi să nu vă târăsc cu noi pe soarta care ne aşteaptă. Acum îmi dau seama bine de asta. Nu puteam însă renunţa la speranţa a cărei împlinire ar fi dat întregii noastre existenţe o altă întorsătură. Şi atât pentru justificarea mea, cât şi ca semn al caldei mele încrederi, dă-mi voie să-ţi povestesc pe scurt trecutul meu.

Puse amândouă mâinile pe genunchi, privi câteva clipe în tăcere în pământ, apoi continuă.

— Eram un om bogat, Sir, când a murit nevastă-mea dintâi. Betsy a mea era încă prea tânără ca să poată înlocui gospodina la o fermă destul de mare, aşa că mă hotărâi să mă recăsătoresc. Soţia mea de acum stăpânea împreună cu doi fraţi ai ei o moşie întinsă şi bine lucrată. Ca să nu se piardă prin formalităţile de împărţire a pământului şi prin vânzare o mare parte din valoare, mă înţelesei cu cei doi fraţi ca fratele mai mare să preia farm-ul meu de până atunci drept compensaţie; fratele mai tânăr, Jim, rămase la noi având drept la partea lui din venit, iar eu preluai moşia, stabilind totodată şi care era partea care i se cuvenea lui Betsy.

Abia mai târziu, cu prilejul unor neînţelegeri cu vecinii cu privire la demarcaţia terenurilor, descoperii că măsurătorile şi actele de proprietate fuseseră făcute într-un mod nemaipomenit de uşuratic. Unele din hârtii nu se potriveau nici cu numerele parcelelor pe care le stăpâneam. Ca să pun actele în ordine, le dădui toate spre cercetare avocatului meu, un om bătrân şi cu experienţă. Cu prilejul cercetărilor mai ieşiră la iveală şi alte lucruri ciudate. În arhiva cadastrului nu se mai

găseau copiile actelor din anii care mă interesau pe mine. Devenea inevitabilă o nouă stabilire judecătorească a hotarelor moşiei mele. Mai ieşiră la iveală urmele unor vechi pretenţii de moştenire, de care însă nu se ştia ce se alesese.

Avocatul trimisese pe moşia mea pe primul lui secretar, un oarecare Barclay, care după săptămâni de cercetări reuşise să descurce chestia. Hârtiile se mai aflau însă tot în mâna avocatului, când îmi veni pe neaşteptate vestea că bătrânul fusese găsit mort în patul lui cu trei zile înainte.

Când sosii la oraş, biroul lui era închis. Pe al doilea secretar al lui îl găsii, dar pe Barclay ia-l de unde nu-i. Obţinui prin decizie judecătorească, dreptul de a-mi lua actele mele dintre hârtiile lăsate de el. Dar cu toate că tot ce privea pe alţi clienţi ai răposatului se găsea în cea mai bună ordine, hârtiile mele dispăruseră fără urmă.

După opt zile speranţele mele de a-mi regăsi actele fură crud spulberate. Pretenţiile de moştenire pe care le credeam de mult înmormântate înviară brusc. Pretinşii moştenitori prezentară nişte vechi acte de proprietate şi cerură nu numai toată moşia noastră, ci şi despăgubiri pentru atâţia ani cât moşia fusese în mâini străine. Hârtiile mele ar fi dovedit negru pe alb netemeinicia pretenţiilor lor; din nefericire însă, nu puteam opune acestor pretenţii decât cuvântul meu.

Tot nu voiam însă să cred că eram victima unui furt mişelesc, când soţia mea îmi spuse că într-o zi, când eu lipseam de-acasă, Barclay ceruse câteva hârtii din biroul meu, iar ea, fără să bănuiască nimic, îi dăduse cheia. Constatai că pierise şi adeverinţa pe care mi-o dăduse avocatul în schimbul actelor mele. Bănuielile la care căzusem fură acum confirmate: aflai că încă de

mai multe săptămâni, Barclay, dispărutul, fusese în strânse relaţii cu cei ce voiau să-mi smulgă proprietatea. Dar cu toată cheltuiala ce o făcui, nu putui găsi urma canaliei de secretar.

Procesul începu şi se sfârşi repede, dând câştig de cauză adversarilor mei. Trebui aproape să consider ca un semn de mare îndurare din partea lor că-mi dădură voie să iau, din averea mea mobilă, lucrurile necesare pentru întemeierea unei noi gospodării în Vest.

Dar şi mai cruntă deveni lovitura soartei prin amărăciunea soţiei mele, care privea uşurinţa ei cu privire la Barclay drept cauza ruinei noastre. Cum sfredeleşte în ea gândul acesta, devenit idee fixă, îţi poţi da seama şi d-ta numai văzând cum arată femeia aceasta care nu de mult era numai putere, sănătate şi tinereţe.

Povestitorul îşi îndreaptă cu un oftat înăbuşit trupul din poziţia lui încovoiată şi urmă:

— Când vizitai pentru prima dată locurile acestea ca să aleg o nouă poziţie pentru familia mea, dădui la întoarcere de urmele unui om în privinţa căruia nu încăpea îndoială că era Barclay, care se dusese şi el în Vest, în Minnesota. Coloniştii ce se stabilesc pe aici sunt încă rari şi mai ales înfăţişarea lui orăşenească bătuse la ochi celor câţiva fermieri la care trăsese pe drum. Cercetările făcute în patrie, printre foştii lui cunoscuţi, dădură mult temei bănuielilor mele şi începui a doua mea călătorie încoace aproape cu convingerea că într-o bună zi mă voi întâlni cu omul meu.

— O vreme am mai crezut, urmă din nou Wilson, că puşlamaua o fi amestecată în speculaţia asta murdară cu parcelele. Dar ziua de azi, când am văzut om cu om toată banda şi chiar o probă de arta lor în ale scrisului,

m-a scăpat de speranţa aceasta înşelătoare. V-aş fi propus să ocolim piedicile de-aici şi să ne mutăm cu toţii în altă parte, dacă soţia mea, care trage să moară dar cine ştie cât o mai poate duce aşa, nu m-ar fi legat de locul acesta. D-tale îţi fac însă următoarea propunere: Ai cumpărat deunăzi de la mine un cal. Eu însumi am stăruit să facem târgul acesta, ca să fiu sigur de interesul d-tale pentru întreprinderea noastră comună. Banii aceştia îţi stau acum la dispoziţie, în caz că doreşti să-ţi încerci singur norocul. În cazul acesta îţi cedez carul cel mic, uneltele necesare şi o parte din alimente; d-ta ai pleca atunci cu camaradul d-tale spre localitatea cea mai apropiată. Pregătirile le vom face cu puţin înainte de revărsatul zorilor, când haimanalele ne vor stingheri cel mai puţin. De acolo ai să poţi căuta o regiune mai paşnică. Dacă apoi nu ţi-ar veni greu să ne dai de ştire unde v-aţi stabilit, ne-ar fi poate cu putinţă, dacă mai trăim, să vă urmăm şi noi într-acolo.

— Îngăduie-mi o întrebare, Sir, îl întrerupsei eu. Propunerea d-tale e inspirată numai de grija pentru binele nostru sau şi de dorinţele d-tale?

În clipa aceasta nu mă gândeam la independenţa ce mi se oferea. Simţeam doar imposibilitatea de a mă despărţi aşa de brusc, poate chiar pe totdeauna, de familia aceasta şi anume tocmai în momentul când avea cea mai mare nevoie de ajutor şi când plecarea noastră mi-ar fi părut mie cel puţin, cea mai mare laşitate.

— Dorinţele mele? întâmpină bătrânul ridicând spre mine ochii cu o expresie de mirare – nu ţi-am mai spus că am ajuns să te stimez şi să te preţuiesc din toată inima şi că mă gândesc numai să nu te încurc în situaţiile neplăcute ce ne reţin aici şi pe care ţi le poţi cruţa?

— Bine, Sir, atunci rămân aici, răspunsei eu, iar Sven stă acolo unde sunt şi eu! Dă-mi voie, Sir, urmai eu emoţionat, când Wilson voi să obiecteze ceva – când încă nu era vorbă de nici o primejdie, ţi-ai unit planurile d-tale cu ale noastre, cu toate că nu aveam ce-ţi oferi alta decât puterea noastră de muncă. Acum când prezenţa noastră poate contribui poate cu ceva la o mai bună asigurare a dv., să ne despărţim din cauza primejdiei ivite şi să urmăm numai avantajele noastre? Nu ne cunoaşteţi bine, Sir; câtă vreme nu ne arătaţi uşa, soarta dv. va fi şi a noastră.

— Nu ţi-am spus-o eu dinainte, tăticule? se auzi acum vocea Betsy-i cu o satisfacţie bucuroasă şi când ridicai ochii spre ea, întâlnii şi o privire minunat de luminoasă a fetei, care, cu mâna întinsă veni către mine.

— Îţi mulţumesc Mister Larsen, spuse ea şi mai ştiu că nici tata nu-ţi va uita niciodată hotărârea de-acum.

Simţii mânuţa asta moale strângându-mi uşor degetele şi o reţinui fără voie şi eu într-a mea. Îmi cufundai privirea în aceşti ochi adânci, strălucitori, care păreau a mi se oferi acum sinceri şi calzi. Abia auzii prelungul: „Hm!” al bătrânului care părea a exprima pe jumătate satisfacţia lui şi pe jumătate nedecizia lui de a ne primi jertfa – când uşa casei se, deschise brusc.

— E aici, vere Wilson, e aici! strigă dând buzna înăuntru Jim.

Fata desfăcu speriată mâna dintr-a mea, iar noi bărbaţii ne uitarăm surprinşi după arme. Privirea repede şi ageră a cocoşatului şi zărise însă grupa ce o înfăţişam noi la intrarea lui. Pasul i se înţepeni şi încet îşi plimbă ochii îngheţaţi şi larg căscaţi de la mine la fată şi apoi la chipul fermierului. Cu sprâncenele încruntate şi cu buzele strânse întoarse în sfârşit capul

spre uşă, pe care tocmai intra vecinul şi spuse în sfârşit cu ciudă:

— Dumnealui o să spună mai bine ce şi cum; de la dânsul am aflat-o: Barclay e aici!

Numele acesta păru a fi avut efectul unei lovituri de ciocan asupra nervilor bătrânului; sări în sus, privirea îi alerga de la cocoşat la cel ce intrase şi în secunda următoare mâna lui apucase braţul acestuia:

— Barclay, Sir! Barclay? Unde, pentru D-zeu!

Străinul se uită cu un zâmbet la omul agitat.

— Păi, nu chiar aici, întâmpină el liniştit, dar cred că poate fi găsit dacă ţineţi atâta. Am auzit că zace de friguri…

— Şi d-ta crezi că el e? Or mai fi şi alţi Barclay.

— Dar nu fiecare din ei au un neg aşa de roşu pe nas, nici nu poartă fiecare o vestă verde de catifea cu nasturi albi, chiar dacă acum e ruptă şi nici nu e în acelaşi timp un fel de avocat, obiectă Jim, încă burzuluit dar cu deplină hotărâre. Aşa cum mi l-a descris vecinul afară, nu e chip să fie altul. El e aici chiţibuşarul şi uneltitorul, capul tuturor mişeliilor…

Wilson zâmbi cu un aer ciudat străinului.

— Domnule, urmă el apoi, dacă pot da cu ajutorul d-tale de acest Barclay, să ştii că ai fi mântuit probabil de mizerie o familie şi te las să hotărăşti singur cum să-ţi răsplătesc serviciul. Acum spune numai, pentru D-zeu, mai repede, cum şi unde se poate face lucrul, dar gândeşte-te că omul acesta nu se va expune de bună voie unei vizite din parte-mi.

— Îmi cam închipuiam, întâmpină celălalt, scărpinându-se pe gânduri pe după ceafă, dar tocmai acum s-ar putea, odată ce tot trebuie. Cu totul fără primejdie n-o să prea fie, căci câţiva din bandă locuiesc la câţiva paşi de coliba lui; totuşi am putea, câtă vreme

luna mai e pe după pădure, barem să ajungem neobservaţi acolo.

— Atunci haidem, omule, numaidecât! exclamă Wilson fără a-şi ascunde agitaţia – Doamne, Doamne, de-ar fi cu putinţă! adaugă el strângându-şi fruntea în mâini… Tu trebuie să rămâi acasă Jim, în caz că s-ar întâmpla ceva cu bătrâna. Casa e de altfel atât de solidă, că poate fi apărată, în caz de atac, chiar şi numai de doi inşi, de tine şi mister Sven Hanson; la nevoie ştie şi Betsy să descarce o armă la ţintă. Dacă d-ta însă, Sir, se întoarse el către mine, vrei să ne însoţeşti, ai să-ţi dai seama de toată însemnătatea acestui drum.

Eu îmi şi înşfăcasem pălăria şi arma, în timp ce el lua felinarul şi amnar şi cremene. Încă odată îşi roti privirea prin toată casa; zâmbi liniştitor fetei, care observa cu ochi mari, atenţi, îngrijoraţi, scena şi apoi se adresă călăuzului:

— Suntem gata, Sir!

— Bine, Sir şi sunt şi eu gata, spuse el, un gât bun de whisky însă, e o straşnică doftorie de friguri în asemenea marşuri de noapte.

Jim fu numaidecât cu sticla la îndemână şi ciocni de „bună şi lungă prietenie” cu colonistul; ochişorii lui sclipeau între timp cu un fel de mulţumire întunecată. Eu mă străduiam zadarnic, să pun vreun tâlc în această expresie a mutrei lui. După ce luasem şi eu puţin în cinstea celorlalţi, din „doftoria de friguri”, pornirăm. Când să-nchid uşa după mine, mai aruncai o privire pe Betsy şi mai îmi veni să cred că ea o aştepta; o rază luminoasă din ochii ei mă lovi.

Fără zgomot şi ascunşi cu totul de întuneric, păşirăm pe cursul râuleţului până la marginea pădurii. Aici însă călăuza se opri.

— Acum trebuie să mergem unul câte unul, spuse el încetişor, mai că nu e potecă şi trebuie şi eu singur să caut mai întâi intrarea în tufiş; cu atât mai siguri suntem de orice atac.

El se depărtă şi eu mă apropiai de Wilson:

— Îl crezi atât de sigur pe omul acesta, încât să te dai aşa pe mâna lui? întrebai încet.

— N-avem altă alegere, decât să îndrăznim ceva, sau să renunţăm la orice nădejde în vremi mai bune, răspunse el pe acelaşi glas; deplina încredere totuşi, a fost mai rar înşelată de cât o jumătate de încredere!

O şuierătură slabă a colonistului ne înştiinţă să-l urmăm şi strâns apropiaţi unul după altul, ţinându-ne unul de haina celuilalt, intrarăm în desiş. Pentru mine, încă din primul moment, a fost o enigmă, în ce chip călăuza îşi găsea drumul. Prin mijlocul unui tufiş des de-mi biciuia obrazul şi ne făcea să avem mare grijă de armele noastre încărcate, înaintam fără drum, poticnindu-ne la fiece pas de rădăcini şi plante agăţătoare. Cu greu, dar ferindu-ne pe cât cu putinţă de orice zgomot, luptarăm astfel ca la o jumătate de ceas, când deodată miji înaintea noastră o lumină slabă, căpătarăm teren neted sub picioare şi călăuza noastră se opri din mers. Stăteam la marginea unui mic loc deschis, care primea acum primele raze al lunii ce răsărea. Dintr-o parte murmura râuleţul.

— Acolo e, spuse colonistul în şoaptă; acum nici un zgomot, îndată după primele tufişuri sunt colibele camarazilor lui.

Începu să ocolească locul deschis, urmând marginea pădurii până ce ni se desluşi mai bine în lumina slabă o construcţie foarte scundă.

— Eu am să rămân de pază ca să nu ne surprindă ceva neprevăzut, începu călăuza noastră din nou. Fiţi

numai atenţi la şuierătura mea, în caz că dracu îşi vâră coada. Şi acum vezi-ţi de interesul care te aduce, şopti el dispărând în tufişuri.

Wilson stătu aproape două minute tăcut examinând situaţia noastră.

— Urmează-mă pe cât se poate de neobservat, spuse el cu glas încet de tot şi de cum vom fi intrat nu mai slăbi din ochi pe potrivnicul nostru şi ţine-ţi mereu arma gata să tragi; nu se poate şti ce se întâmplă. Eu voi putea lucra mai liber, dacă mă ştiu acoperit faţă de acest pungaş fără de seamăn.

Îmi strânse cu putere mâna şi începu apoi să străbată târându-se, spaţiul până la colibă. Acolo îşi aprinse felinarul, acoperindu-i lumina cu pulpana hainei lui largi, lăsând să scape numai o rază pentru a-i lumina uşa. Când îl ajunsei, îl văzui pe bătrân în picioare în uşa întredeschisă doar pe jumătate şi cercetând cu lumina fiece obiect dinăuntru.

Pe un culcuş jos, sărăcăcios, care ocupa jumătate din încăpere, zăcea un om acoperit cu totul de pături de lână. Totuşi, de cum raza îi atinsese faţa, omul sări în capul oaselor, ridicând în sus un revolver smuls de sub căpătâi. Dar în aceeaşi clipă Wilson îi şi apucase, cu dreapta lui liberă, mâna înarmată.

— Nici un sunet, Sir şi nici un gest duşmănos, exclamă bătrânul cu glas înăbuşit, nu vin ca duşman. Dar o singură încercare de ameninţare şi eşti un om mort, Barclay!

Faţa palidă a omului care şedea pe pat se ridicase încremenită de surprindere spre vorbitor şi braţul lui înarmat recăzu jos. Apoi îndreptă ochii spre mine care stam cu degetul pe trăgaci în uşa întredeschisă şi trăsăturile lui slăbite părură a se însufleţi încet de-un zâmbet batjocoritor.

— Mister Wilson vasăzică, în orice caz noul nostru vecin, spuse el ironic. Se pare că te-ai înconjurat de tot felul de forme, ca să-mi faci o vizită. Dacă îmi trimeteai carta d-tale de vizită, ţi-aş fi cruţat poate drumul în toiul nopţii.

— Te previn, Barclay, să n-o iei cu mine pe tonul ăsta, întâmpină Wilson căruia mânia îi urca în obraz – eşti de data asta în puterea mea, Sir.

— Te rog lasă-mi încheietura mâinii dacă nu vrei s-o sfărâmi, spuse celălalt fără să-şi schimbe tonul; pentru mai bună înţelegere între noi n-ai decât să pui revolverul meu pe lada de colo.

Bătrânul îl privi întunecat, îndeplini însă apoi dorinţa lui, iar Barclay se culcă la loc încet, sprijinindu-şi capul pe cot.

— Ei, Sir, acum că eşti încredinţat că sunt neprimejdios, pot întreba de scopul vizitei d-tale?

Wilson puse încet felinarul pe ladă şi încrucişându-şi apoi braţele peste carabina sa spuse:

— Neruşinarea d-tale n-are într-adevăr pereche decât ticăloşia d-tale, Sir. Nu ştii vasăzică, de ce mă întâlnesc aici în sălbăticimea Vestului cu d-ta?

— Mi-aş putea combina oarecare vagă legătură, rânji celălalt, dar prefer să-ţi las d-tale cuvântul.

Pe fruntea lui Wilson se aduna o furtună.

— Dacă mă mai îndârjeşti cu acest fel de a vorbi, Sir, spuse el întunecat dar răspicat, te leg pachet de mâini şi de picioare şi te iau cu mine…

— Ţi-ar fi cam greu şi te-aş ruga chiar în interesul d-tale să nu încerci gluma asta. Bagă de seamă, rosti el cu o fulgerare sinistră în ochi, pe ce teren te afli.

— Dacă ştii de ce sunt aici, întâmpină bătrânul, nedumirit parcă asupra atitudinii de luat, de ce adaugi la faptele d-tale ruşinoase şi batjocura? De ce iriţi pe

un om, pe care mişelia d-tale l-a aruncat în nenorocire?

Barclay se ridică încet şi strânse din umeri.

— Cu vorbe de acestea nu o să ajungem niciodată la un rezultat între noi, spuse el. Ceea ce numeşti faptele mele ruşinoase era pentru mine o despăgubire necesară. Vezi, nici măcar nu caut să neg şi am să-ţi explic liniştit. Titlurile d-tale de proprietate, până nu le-ai predat pe mâna mea, n-ar fi putut căpăta vreo valabilitate în faţa nici unei autorităţi judecătoreşti. Eu, Sir, am pus regulă în interesele d-tale, am şezut nopţi târzii căutând cauzele acelor erori prin munţi de registre funciare şi dosare de acte, m-am chinuit săptămâni de zile cu stabilirea încălcărilor ce se făcuseră terenurilor d-tale şi ceea ce la urmă am aflat şi rectificat şi stabilit, ceea ce asigura avutul d-tale era o faptă, care valora exact atât ca şi când ţi-aş fi dăruit din nou toată averea d-tale. Şi cu ce mi-ai răsplătit-o? Întreabă-te numai dacă bogătaşul a avut chiar cea mai mică recunoaştere pentru talentatul, conştiinciosul arhivar, dacă mândrul plantator s-a gândit măcar că-i datora cea mai simplă mulţumire. Ce făcusem, era simplă datorie de grefier, măcar că în întreg Kentucky poate numai puţini ar fi avut agerimea, cunoştinţele şi răbdarea să rezolve o asemenea problemă. De aceea, Sir, am ţinut lucrarea mea drept proprietatea mea şi mi-am oprit-o. Urmarea îţi va fi arătat, cât valora.

— Şi tot d-ta ai fost cel care mi-ai ridicat în cap de vechii pretendenţi ai moştenirii! spuse Wilson, apăsând ochii pe chipul celui care vorbise.

Barclay încrucişă braţele pe piept şi privi o clipă drept înainte ca şi cum nu auzise întrebarea.

— Vreau să-ţi fac o propunere, Sir, spuse el apoi deodată. Mie mi s-a urât cu viaţa de-aici, frigurile nu mă lasă nici să trăiesc, nici să mor şi de când am păţit

că alţi oameni au fost şi mai nerecunoscători decât ai fost d-ta, m-am gândit adesea la poziţia d-tale şi m-aş fi pus chiar în legătură cu d-ta dacă aş fi ştiut locul unde te aflai. Ia spune: Cât socoteşti d-ta că i s-ar fi cuvenit scriitorului, care a limpezit drepturile d-tale de proprietate?

În obrazul bătrânului năvăli o flacără subită, care făcu apoi loc unei adânci palori tot atât de subite.

— Nu vreau să discut aşa ceva, spuse el încet, aş vrea însă să vorbesc de răsplata, pe care aş asigura-o orişicui care a pune în mâna mea titlurile valabile ale proprietăţii mele.

Celălalt clătină din cap dispreţuitor.

— Nu merge aşa, d-le, spuse el şi un mic amănunt te va lămuri deplin. Când lucrarea la care am trudit atâta pentru d-ta, nu mi-a fost răsplătită, ceea ce m-a îndreptăţit s-o consider ca lucrul meu. M-am gândit fireşte, s-o valorific altundeva. Am vândut-o pretendenţilor moştenirii pe care-i ştii şi aceştia apoi, în învoire cu mine, au nimicit hârtiile…

Wilson sări în sus ca muşcat de şarpe.

— Spui că hârtiile, actele mele de proprietate sunt nimicite? exclamă el răguşit, cu o expresie de spaimă în ochi.

— Lasă-mă să-ţi povestesc liniştit cazul meu, întâmpină Barclay rece şi numai o uşoară zvâcnire ironică în colţul buzelor trăda satisfacţia lui pentru efectul ce produsese. Am căpătat o mică sumă în mână şi asigurarea în scris că mi se va plăti o sumă mult mai însemnată în ziua în care ceilalţi vor fi puşi în posesiunea moşiei. Suma aceasta, trebuia să-mi ajute să obţin adevărata practică de avocat, ceea ce nu-mi fusese până atunci cu putinţă din cauza sărăciei. Strălucitele mele cunoştinţe în afaceri de terenuri mi-ar

fi adus apoi aici în Minnesota venituri mari.

În loc de suma făgăduită însă primii în curând o scrisoare plină de batjocură, în care eram prevenit, că în caz că voi crâcni un cuvânt de actele distruse, voi face cunoştinţă cu justiţia criminală… Vezi dar, Sir, cât de lesne mi s-ar putea întâmpla la fel şi cu recompensa ce o promiţi d-ta. Răspunde mai bine pur şi simplu la întrebarea mea: cât socoteşti că i s-ar fi cuvenit scriitorului care ţi-a limpezit atunci proprietatea?

Pe chipul lui Wilson licărea pe rând când speranţă când îndoială şi neîncredere.

— Ceea ce meritase la alţii lucrarea, trebuie să merite în orice caz şi la mine, spuse el în sfârşit, în timp ce ochii îi atârnau cu încordare pe chipul lui Wilson.

Acesta aprobă liniştit.

— Aşi fi avut de primit cinci mii de dolari, întâmpină el.

— Şi eu aş fi dispus să le plătesc, deîndată ce aş fi pus în putinţă să le plătesc, fu răspunsul repede al lui Wilson.

Ochii lui Barclay se îndreptară spre mine. Mister Wilson, pentru ca să fii deplin liniştit la revolverul meu, care trage bine şi lasă pe tânărul de acolo să se dea puţin deoparte, spuse el pe ton de afaceri. Trebuie să încheiem convenţia noastră în formă perfect legală şi pentru asta ne trebuie un notar, care întâmplător şade la câţiva paşi de-aici, precum şi doi martori. Dar vezi că blocada uşii mele de către tânărul cu arma ar putea fi greşit înţeleasă de ei, adăugă el, din nou ironic.

— Dar spuseşi doar hotărât adineauri, obiectă bătrânul cu sprâncenele din nou încruntate de neîncredere, că actele de care e vorba, ar fi fost distruse!

— Aşa şi e; adică actele pe care le-am predat posesorilor de acum ai moşiei d-tale. Îl ţii chiar de aşa copil pe Barclay, ca într-o asemenea chestie, să nu procedeze cu cea mai deplină prudenţă? Originalele titlurilor d-tale de posesiune sunt în cea mai bună păstrare; ceea ce s-a nimicit au fost numai nişte copii perfect reuşite.

Duse două degete la gură. Trei şuierături ascuţite răsunară una după alta, iar eu, ascultând de un semn repede din ochi al fermierului, care puse dreapta lui pe revolverul lui Barclay, mă retrasei de la intrare în umbra de-afară a colibei. După nici o jumătate de minut răsună o altă fluierătură înceată din tufişuri, semnul de prevenire ce ni-l da călăuza, semn devenit acum fireşte nefolositor. După alte câteva secunde săriră trei indivizi zdrenţăroşi din umbra pădurii, codindu-se o clipă, dar năpustindu-se apoi cu atât mai năvalnic prin uşa deschisă.

Când îmi reluai prudent postul meu de mai înainte, văzui felinarul atârnat de un cui din grinda tavanului jos; în faţa lăzii însă şi îngenunchease unul din tipii intraţi şi aşternea în scris un contract după dictarea lui Barclay. Era în orice caz cel mai ciudat act de notariat la care asistasem în Statele Unite; repeziciunea cu care se executa, trăda că asemenea învoieli trebuie să se mai fi încheiat adesea în locul acesta.

Prin convenţia ce se scria, Wilson adeverea că stabilea de bună voie lui Barclay, pentru lucrări făcute, un onorariu de cinci mii de dolari şi se lega să-l plătească în termen de trei luni de la data convenţiei, fără nici o obiecţiune viitoare şi să suporte cheltuielile convenţiei de faţă.

Urmară după aceea iscăliturile părţilor cât şi ale martorilor; apăsarea unei bucăţi de lemn adăugă

impresia necesară a pecetei notariatului.

Când notarul vru să predea lui Barclay actul, Wilson sări şi apucă hârtia:

— Stai, Sir, mai întâi trebuie să se facă predarea actelor pentru care se asigură în convenţie plata!

Cea mai crâncenă încordare era în figura lui pe care nu o văzusem încă niciodată aşa de palidă. În mutra lui Barclay rânji din nou ironia de la început. Eu ridicai arma, cuprins de teama subită că toată convenţia era numai o comedie pentru acoperirea unei uneltiri mişeleşti. Puteam trage două focuri şi, în orice caz, speram să fac bătrânului loc pentru apărarea lui proprie.

— N-avea grijă, Mister Wilson, suntem aici oameni de cuvânt, cum te-ai şi încredinţat poate singur din experienţă, spuse Barclay cu zâmbetul său neplăcut. Dar pe cât de adevărat este că-ţi voi înmâna chiar acum actele cele bune ca să-ţi recapeţi avutul d-tale, pe atât de adevărat este şi că cea mai mică codire în îndeplinirea obligaţiilor de plată ce ţi-ai luat, va fi răzbunată împotriva d-tale şi a cui ţi-e mai drag. Mai e de regulat un mărunţiş. Cheltuielile pentru notar şi martori fac o sută de dolari şi aşteptăm să le iei asupra d-tale.

— Fă-mă întâi să văd şi să pipăi, Sir, pentru ce sunt toate astea şi atunci îţi voi răspunde, întâmpină Wilson întunecat.

Barclay aruncă o căutătură încruntată asupra complicilor lui, ca şi cum se temea să scoată la iveală, sub ochii lor, hârtiile preţioase; în clipa următoare însă privirea îi căzu asupra mea şi păru a se linişti. Din dosul patului său scoase un cuţit lung de vânătoare, deschise cu o tăietură repede căpătâiul saltelei sale şi se ivi un ghiozdan vechi de piele cu o curea. Îl deschise

cu luare aminte şi predă bătrânului un pacheţel de acte legate cu o sfoară, spunând ironic: Ei, acu vezi şi pipăie, Sir!

Wilson le apucă nespus de agitat, se repezi lângă felinar şi supuse fiecare foaie unei examinări amănunţite; apoi însă pieptul i se ridică respirând adânc şi lung. Apoi faţa lui arsă se îmbujoră.

— Şi dacă mi-ar fi cu putinţă să număr cele o sută de dolari aşa zise cheltuieli, spuse el, ridicând ochii, pot căpăta asigurarea că voi ajunge nestingherit acasă şi că voi putea să-mi aranjez nesupărat plecarea?

— Noi nu supărăm pe nimeni, care intră în legături de afaceri cu noi, întâmpină Barclay, în orice caz primeşte cuvântul meu şi al acestor oameni cinstiţi.

— Dăm cuvântul nostru de cinste în privinţa asta! rostiră deodată cele trei glasuri în timp ce „notar şi martori” urmăreau lacomi fiecare mişcare a mânii fermierului.

Acesta, trecându-şi acum arma sub braţ, îşi băgă mâna sub vestă şi scoase o pungă legată de un şnur, o goli şi numără zece monede de aur pe ladă. Dar abia întinse „notarul” o mână spre ele, că şi ceilalţi doi tovarăşi ai lui se năpustiră ca nişte ulii asupră-i, iar Barclay, uitându-şi boala, sări şi el cu o înjurătură din pat.

Scena care urmă n-aş putea-o totuşi raporta, căci Wilson şi ajunsese la uşă trăgându-mă şi pe mine spre tufişuri, cu vorbele: „Cu ăştia am lichidat-o!”

O dublă şuierătură înceată ne urmă şi recunoscurăm semnalul vecinului de treabă; dar nu ne oprirăm până ce pădurea nu acoperise deplin. El ne urmă şi grăbirăm, fără o vorbă, acasă. Wilson parcă nici nu era lângă noi, plutea în nişte gânduri trandafirii care-i aduceau un zâmbet luminat, fericit pe chip.

Apropierea noastră fusese observată de cei de acasă. Sven Hanson deschidea uşa cu zece întrebări pe chip, iar ochii lui Betsy ne priveau, cu un amestec de emoţie şi de mulţumire strălucitoare pentru întoarcerea noastră, din acelaşi loc unde stătuse când pornisem.

Wilson alergă la ea, o sărută şi spuse:

— Vor fi toate iarăşi bine, fată dragă. Acum repede la mama; dacă mai poate ajuta vreo doctorie, i-o aduc eu acuma!

Luă lampa de pe butoaie şi trecu cu fata în dos, pe când călăuza noastră îşi luase liniştit un scaun, aşezându-se lângă cocoşat, care-i strângea mâna călduros.

Domni apoi o scurtă tăcere mortală, până ce se auzi deodată o izbucnire de plâns a Betsy-i:

— Prea târziu, tată, hohotea ea, prea târziu – a murit sărmana!

8

Era în seara zilei următoare şi după un şir de ore amare. La marginea pădurii, umbrită de doi stejari uriaşi, dormea acum sub o movilă de pământ şi muşchi aceea care nu mai putuse privi fericirea recâştigată!

După înmormântare Wilson mai rămase multă vreme afară, de vorbă în consfătuire înceată cu fata pe un buştean, pe când Jim îngrijea de animale pălăvrăgind cu vecinul care îndrăgise proverbele lui.

Eu mă retrăsesem tocmai în casă spre a fi puţin singur cu gândurile mele, când auzii pe bătrân venind după mine.

— Şezi niţel colea cu mine, spuse el trăgând un scaun; răposata şi-o căpăta dreptul ei şi viaţă vine iar în faţa noastră să-şi puie problemele ei grabnice şi de neînlăturat. Ai luat parte inimoasă la întâmplările de ieri, urmă călduros Wilson. Iar însemnătatea acestora trebuie să ţi se fi lămurit deplin din povestirea mea de mai-nainte. Nu mai e nevoie decât să-mi prezint actele recăpătate de la Barclay, ca să fiu repus în cel mai scurt timp în posesiunea averii mele, iar pe de altă parte n-aş vrea să mă mai las nici douăzeci şi patru de ceasuri la buna graţie a rechinilor de uscat de pe-aici. Cum te preţuiesc, Mister Larsen, ştii doar. Şi cred că nu greşesc când presupun că şi d-ta numai într-o disperare extremă ai luat hotărârea să emigrezi încoace. Nu mai voiesc să vorbesc acum din nou de recunoştinţa ce ţi-o datorez, dar îţi fac propunerea, să pleci împreună cu noi şi să-mi laşi în seama mea să-ţi întemeiez o independenţă. Bate mâna, Sir! Pentru camaradul d-tale se va găsi de asemenea ceva de temei. Moşia mea e, slavă Domnului, aşa de mare, că

ne poate nutri din belşug pe toţi. Şi crede-mă că e pentru mine o datorie de inimă să te smulg pustietăţii de-aici.

Îmi întindea mâna, iar în mine timp de câteva secunde se învălmăşeau simţimintele potrivnice de păreau că au să-mi spargă pieptul. Vedeam înaintea mea un viitor care punea capăt tuturor luptelor mele pentru o viaţă suportabilă. Şi totuşi ştiam în aceeaşi clipă de asemenea că nu trebuia să primesc. Îmi sta în faţa ochilor, ca evocată de o lovitură magică, imaginea lui Betsy în toată strălucirea situaţiei ei recâştigate, sărbătorită de o lume de tineri bogaţi. În acelaşi timp eu, căpătuit în vreun fel de amabilitatea bătrânului, aveam să trebuiesc să stau deoparte, în lupte sufleteşti abia cu putinţă de ascuns. Şi simţeam cu tăria convingerii că numai departe în lumea largă, unde vederea ei să nu-mi reînnoiască mereu chinul, aş putea spera să-mi redobândesc liniştea. Toate aceste gânduri trecuseră prin mintea mea în câteva secunde doar şi când lăsai încet mâinile mele în ale bătrânului şi hotărârea mea era gata.

— Îmi dovedeşti atâta prietenie, Sir, răspunsei eu cu cea mai mare linişte sufletească, încât mă gândesc cu durere la schimbarea pe care o va produce în existenţa noastră plecarea dv. căci, Mister Wilson, sunt hotărât să nu părăsesc calea pe care am luat-o când am pornit să-mi clădesc prin muncă o situaţie independentă.

— Dă-mi voie să vorbesc un moment, urmai eu grăbit, când el mă întrerupse, uimit şi dezaprobator, ştiu că d-ta îmi vrei numai binele, dar principiul meu e să nu depind de binefacerile nimănui şi să nu mă bizui în viaţă decât pe munca mea.

— Dar fii serios, omule! Cine vorbeşte de binefaceri? Ce ştii d-ta ce planuri am eu în privinţa d-tale? îmi tăie

el vorba. Mie însă mi se făcu frică să nu scoată la iveală prin insistenţele lui care era motivul împotrivirii mele nemotivate de a merge cu el.

— Te-am rugat, Sir, să-mi dai voie să vorbesc, îl întrerupsei eu şi ca să nu fiu vorbă-lungă, aş vrea să te-ntreb: Socoţi că-mi datorezi recunoştinţă?

— Da! spuse el dând din cap şi privindu-mă atent.

— Atunci, achită-ţi datoria de recunoştinţă nemai insistând. Lasă-mă cu soarta mea, fie bună fie rea. Asta ţi-o fi părând poate ciudat, Mr. Wilson, dar crede-mă că e lucrul cel mai bun pentru mine să ne despărţim tot atât de repede cum ne-am întâlnit.

Bătrânul tăcu câteva clipe, apoi clătină din cap şi se ridică.

— Nu te-nţeleg, Sir, spuse el, dar nu e obiceiul meu să silesc oamenii să facă lucruri pe care nu le vor. Îţi mărturisesc că mi-ai distrus un plan la care ţineam mult, dar – despre asta vom mai vorbi altădată!

Ieşi, vădit nemulţumit, din casa, iar eu îmi luai faţa-ntre mâini şi singur nu ştiam dacă trebuia să-mi pară bine sau să las frâu liber aleanului ce voia să mă copleşească.

Şedeam aşa, străduindu-mă în zadar să-mi recapăt stăpânirea de sine, când pe umărul meu se lăsă o mână uşoară. Tresării şi ridicai ochii, care întâlniră pe ai lui Betsy, care mă priveau mari şi pătrunzători.

În clipa următoare eram în picioare, căutând să mă stăpânesc cu orice preţ. Mâna ei alunecase de pe umărul meu, dar privirea ei tot mai tremura într-a mea.

— Tata zice că vrei să rămâi, aici Mister Larsen şi că nu te-a putut face să-ţi schimbi hotărârea; adevărat? începu ea.

— Adevărat, Miss Wilson! răspunsei eu, punând în privirea mea tot sufletul meu.

— Dar mie ai să-mi spui de ce ai luat această hotărâre, nu-i aşa? spuse ea, cu o voce care tremura puţin. Am început să te cunosc mai bine, Sir. Am aflat de la tata povestea tinereţii d-tale şi ştiu că singur şi d-ta ai s-o poţi duce aici tot atât de puţin, ca şi mine. Îţi distrugi viitorul aici, Mister Larsen!

Dădui din cap; nu mă mai gândeam să ascund ceea ce simţeam.

— Poate că într-adevăr îmi distrug viitorul, Miss Betsy, dar cu toate acestea tot o să fie mai bine pentru mine decât… Dar mai bine nu mă mai întreba mai mult, poate şi aşa am vorbit mai mult decât trebuia.

Faţa ei se împurpurase brusc, dar ochii nu-i plecă.

— Şi dacă în ciuda tuturor enigmelor d-tale, ţi-aş cere eu să mergi cu noi? spuse ea căutând zadarnic să-şi ascundă emoţia, dacă ţi-aş răspunde că acela ce a împărţit cu noi nenorocirea poate împărţi şi fericirea?

— Miss Betsy, pentru Dumnezeu, nu ştii ce spui!

Îi strângeam mâna fără să ştiu şi mă uitam în ochii ei în care parcă începeau să tremure lacrimi şi – biruind prudenţa şi raţiunea, îşi deschise drum în mine presimţirea unei fericiri nemărginite.

— Betsy! strigai eu şi în clipa următoare, ea era la pieptul meu.

— Knut, dacă nu vii cu noi, mie-mi distrugi viitorul, hohoti ea, în timp ce eu în furtuna simţămintelor ce tălăzuiau în mine, o ţineam strâns îmbrăţişată. În curând însă ea ridică din nou capul, îmi zâmbi printre lacrimi şi spuse: Acum vino să-l liniştim pe tata!

Nu departe de casă stăteau laolaltă Wilson, Hanson, Jim şi „vecinul” şi Wilson îşi scotea mereu pălăria ca să-şi răcorească năduful.

— Acum nu-mi mai rămâne decât să mă hotărăsc să rămân şi eu aici. Atunci vom fi măcar toţi laolaltă! îi

auzii eu vocea.

— Ba nu, tăticule, merge cu noi, strigă Betsy. Mă ţinea strâns de mână, ca şi cum ar fi vrut s-arate tuturor că era gata să-şi lege soarta de a mea.

Chipul îngândurat al lui Wilson luă o expresie de completă uluială când aruncă prima privire asupră-ne.

Jim întoarse repede capul într-altă parte şi zâmbi posomorât.

— Aşa mai zic şi eu, spuse bătrânul pe un ton pe jumătate serios, pe jumătate glumeţ; vasăzică, am cuvântul d-tale că nu ne laşi să plecăm singuri; atunci nici camaradul d-tale n-o să mai aibă ce obiecta. Tu, Jim, ce ai de gând?

— Eu rămân aici, cum am spus, răspunse cocoşatul ridicând încet ochii. Am să mă întovărăşesc cu vecinul şi am s-o scot destul de bine la capăt. Unde nu-s oameni, e şi cocoşatul bun la ceva şi nu trebuie să se teamă că orice om care are şi el colo doi umeri drepţi, o să-l dea la o parte. În treacăt fie zis, atunci nici soră-mea n-o să mai fie aşa de singură în mormântul ei. Când oi avea nevoie de ceva vere Wilson, ţi-oi da de ştire. Şi cred că ştii că tot ce e al meu, va fi cândva al copiilor sorii mele!

Şi luând de braţ pe colonist, se îndreptă spre casă.

9

Mai am de spus doar câteva cuvinte. Vitele cornute, toate proviziile şi uneltele fură predate în aceeaşi seară lui Jim.

În dimineaţa următoare, toţi cei ce plecam, pornirăm cu caii şi cu carul cel mic, sub conducerea vecinului, pe drumul relativ scurt spre St. Paul, ca de aici să facem drumul spre Kentucky cu unul din vapoarele de pe Mississippi.

Azi când scriu acestea pentru copiii mei, spre aducere-aminte, de mult s-au dus zilele de trudă şi suferinţă. Grija moşiei o împart cu bătrânul Wilson, care după o scurtă revizuire a procesului fusese pus fără greutate în posesia moşiei.

Betsy e de mult soţia mea, iar Hanson şi soţia lui au şi ei un „farm”, înjghebat cu ajutorul lui Wilson.

De la Jim însă, am primit o singură dată veşti: îndată după sosirea noastră acasă. Ne-a scris prin posta St. Paul, trăia mulţumit şi că Barclay fusese omorât într-o gâlceavă cu tovarăşii lui de tâlhării. Nu se mai ivi nimeni să pretindă achitarea datoriei lui Wilson către acesta.

Şi adesea, când stau în câte o seară lungă cu Betsy şi cu bătrânul, ne gândim la împrejurările ciudate care ne-au legat în lupta pentru întemeierea unei gospodării în Vestul sălbatic.

SFÂRŞIT

Cuprins

